

หนึ่ง

รูปโฉมดุจอัสนีระเร้งหาย

1

นับตั้งแต่เรือเก็บไข่มุกออกจากฝั่งมา ก็โลดแล่นตามสายลมเป็นเวลาถึงสองวันแล้ว บนผืนสมุทรต้นฤดูใบไม้ร่วงมีแสงอาทิตย์สะท้อนดุจผองทองคำระยิบระยับจนให้ชื่อถึงกับลืมนตาไม่ขึ้น

บิดานั่งอยู่บนขอบเรือ ดึงเด็กน้อยมาโอบไว้ข้างตัว “ให้ชื่อ ที่พ่อสอนจำได้หมดแล้วหรือไม่”

“จำได้แล้ว” เด็กน้อยนามให้ชื่อพยักหน้าแรงๆ ยกมือขึ้นตบเชือกที่ม้วนอยู่ข้างเอว นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้เป็นบิดาพานางออกทะเลมาเก็บไข่มุก นางจดจำคำกำชับของบิดาเป็นอย่างดี “ขอเพียงด่าลงไปเห็นพี่สาวคนสวยก็ให้ตั้งนางขึ้นมา นางจะมอบไข่มุกจำนวนมากให้พวกเรา ปีนี้พวกเราก็ไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องไข่มุกเครื่องราชบรรณาการอีก ลูกพูดถูกหรือไม่”

เด็กคนนั้นดูจากลักษณะแล้วน่าจะอายุประมาณเจ็ดแปดปีเท่านั้น นางถอดเสื้อตัวน้อยออก เผยให้เห็นผิวดำคล้ำกับหน้าอกแบนเรียบ เส้นผมที่ถูกแดดเผาจนเหลืองมีเม็ดเกลือเกาะ ลักษณะไม่ต่างอันใดกับเด็กผู้ชายคนหนึ่ง เพียงแต่เสียงพูดเสมือนนกขบร้องนั้นเป็นลึนย่นย่นว่านางคือเด็กหญิงตัวน้อยคนหนึ่ง

“ท่านพ่อ ลุงจิ้น ลุงจู้ ข้างไปแล้วนะ”

จู่ๆ บิดาก็ทำหน้าเศร้า ใบหน้ามีสีม่วงคล้ำ “ให้ชื่อ เจ้าไม่กลัวไซ้หรือไม่”
“ให้ชื่อจี้ก็มั่วว้าง สุตลมเข้าไปเหือกใหญ่ก่อนจะพลิกตัวกระโจนลงไป
ในทะเล น้ำสะท้อนประกายสีทองสว่างกระเซ็นขึ้นมา เพียงพริบตาเด็กหญิงซึ่ง
มีเชือกมัดไว้ข้างเอวก็หายไปกับสายน้ำเสมือนปลาตัวน้อย

บิดาคุกเข้าเอาตัวแนบกับพื้นเรือ มือจับเชือกของให้ชื่อไว้แน่น ผ่านไป
สักพักให้ชื่อรู้สึกเหมือนถูกดึงยื้อเอาไว้ ด้วยเหตุนี้จึงกระตุกเชือกจากใต้หน้า
เร่ร่ำให้เขาปล่อยเชือกให้ยาวอีกหน่อย บิดาที่กำลังก้มเชือกเอาไว้แน่นมือการลั้งเล
อาจินนั่งก้มหน้าก้มตาอยู่ด้านข้าง เพียงยื่นมือข้างหนึ่งตบไหล่ของบิดาให้ชื่อ
ผ่านไปครู่หนึ่ง อาจินเห็นอีกฝ่ายไม่มีตอบสนองจึงตบลงไปอีกครั้งด้วยแรงที่
มากขึ้น บิดาให้ชื่อสะดุ้งเหือก เผลอปล่อยมือ เชือกไถลลงทะเลอย่างรวดเร็ว
เรียวแรงของผู้เป็นบิดาคลายถูกเชือกดึงออกไปด้วย ตัวนอนแนบกับพื้นเรือ
ผ่านไปเนิ่นนานถึงค่อยแผดเสียงร้องตะโกนออกมาว่า

“แม่ของให้ชื่อยังไม่รู้ว่ามีข้าพาลูกมาลงทะเลเือก...นางจะต้องเกลียดข้า
จนตายแน่ๆ...”

อาจินเพิ่มพ้ำ “ก่อนหน้านี้ข้าไม่กล้าบอก แต่ว่าคืนก่อนหน้าที่พวกเราจะ
ออกทะเล ชุณนางที่มารับไข่มุกเครื่องราชบรรณาการมาถึงหมู่บ้านชื่อวีแล้ว
หมู่บ้านชื่อวีมีมอไข่มุกขาดแค่ครึ่งเชิง¹ บ้านและเรือก็ถูกชุณนางเผาจนสิ้นไม่มี
เหลือ ชายหญิง คนแก่ เด็กเล็กถูกไซ้สมอเรือมัดเรียงเป็นแถว บอกเตรียมเอา
ไปส่งที่ตลาดสารทฤดู ขายไปเป็นทาสอนารยชนที่มณฑลอันโจว ไข่มุกเครื่อง
ราชบรรณาการนั้น...มันบีบบังคับพวกเราจริงๆ ไข่มุกปีนี้ก็มีน้อยนิด
ไม่...ไม่อย่างนั้นพวกเราไหนเลยจะให้เด็ก...” สุดท้ายก็ไม่สามารถพูดจบได้

อาจู้หันไปพูดกับบิดาให้ชื่อด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก “อีกประเดี๋ยวตอน
ให้ชื่อพาเงือกขึ้นมา ให้ข้าเป็นคนทำก็แล้วกัน เจ้าทำไม่ได้หรอก ประเดี๋ยวแม่

¹ หน่วยน้ำหนัก ปัจจุบันมีค่าเท่ากับ 0.75 กิโลกรัม

ของให้ชื่อจะเกลียดเจ้าเอา”

พ่อของให้ชื่อเอาศิระระแนบขีดติดหัวเขา พึมพำด้วยแววตาเหม่อลอย “ไม่ว่าพวกเจ้าคนใดทำ ข้าก็จะแค้นพวกเจ้าตลอดชีวิต ให้ชื่อเป็นเด็กน้อยแสนชื่อ วันหน้าไม่มีทางมาเป็นผีหลอกคนแน่...ข้าทำเอง ข้าทำเอง...”

เสียงของเขาค่อยๆ แผ่วลงจนกลายเป็นเสียงสะอื้น

อาจินและอาจู้ต่างก็ไม่กล้ามองบุรุษที่ใช้ชีวิตหากินกับทะเลจนร่างกายทรุดโทรมผู้นี้ต่ออีก พวกกันเบือนหน้าหนีไปคนละทาง

นกนางนวลทางดำตัวหนึ่งบินโฉบผ่านไป หมอกควันกระจายไปทั่ว มองไปไร่เขตสิ้นสุด

ต่อให้โลกนี้เปลี่ยนไปที่พื้นหมื่นครั้ง ช่วงยุคเชมูหรือช่วงรุ่งเรือง สิ่งที่ยังคงโอบล้อมแผ่นดินผืนใหญ่นี้ไว้ไม่เคยเปลี่ยนก็คือทะเลเฮ่าฮั่น เพราะอาณาเขตกว้างใหญ่ ครอบคลุมพื้นที่มาก ทำให้ดำรงอยู่ได้ยืนยาวกว่าราชสำนักหรือแคว้นใดๆ

เรือเล็กเปรี๊ยะจุดหนึ่งบนผืนทะเลกว้างบรรทุกร่างนักล้าไข่มุกสภาพมอมแมมสามคนพร้อมกับความทุกข์ใจของพวกเขาไว้ แม้สุดท้ายสักวันหนึ่งผืนทะเลนี้จะแห้งเหือดกลายเป็นทุ่งหญ้า แต่พวกเขาทั้งหลายที่ชีวิตต้อยต่ำเหมือนฝุ่นธุลีก็ไม่มีทางที่จะได้เห็น ความทุกข์ของพวกเขาก็เป็นความทุกข์เดียวกันกับชาวบ้านทั่วไปบนโลกใบนี้ที่ถูกฝังอยู่ในทะเลไร้คลื่นอย่างเงียบเชียบ ไร้ร่องรอยเหลือทิ้งไว้

“ทิศบูรพามณฑลเยวโจว ตอนใต้ของทะเลเฮ่าฮั่น มีทะเลเวือกมณฑลอาณาเขตเพียงร้อยลี้² ในทะเลนี้มีชาวเวือกอาศัยอยู่ พวกเขาดำรงชีพในน้ำเหมือนมัจฉา น้ำตาที่หลังออกแปรสภาพเป็นไข่มุก มีฉลามเวือกคอยอารักขา หากพวกมันได้กลิ่นเลือดก็จะเกิดอาการคลุ้มคลั่ง พันแหลมคมสามารถกัด

² หนึ่งลี้ ประมาณครึ่งกิโลเมตร

เรือเล็กพังได้ ฮ่องเต้สวี่เป็นผู้ที่โปรดปรานไข่มุกเป็นที่สุด ชุมนางต้องถินคิด
 อยากรจะจบเอาใจฮ่องเต้จึงใช้วิธีโหดร้ายรวบรวมไข่มุก หากนกล่าไข่มุกรวบรวม
 เครื่องราชบรรณาการไม่ได้ตามจำนวน คนเหล่านั้นก็จะเอาเชือกผูกกับเอว
 เด็กน้อยแล้วโยนลงทะเล ล่องเรือให้ว่ายขึ้นมา ก่อนจะบีบคอสังหารเด็กน้อย
 ต่อหน้าเรือก ชาวเรือก็มีนิสัยอ่อนโยน ทุกหยดน้ำตาที่หลั่งออก เมื่อสัมผัส
 กระจกสายลมแล้วก็จะแปรเปลี่ยนเป็นไข่มุก และเพื่อป้องกันไม่ให้นักลื่นดาวเลือด
 ของเด็กล่องหลามเงือกมากินคน นับแต่โบราณมาจึงเลือกใช้เพียงวิธีบีบคอ
 สังหาร”

บันทึกสนมราชวงศ์เจิ้ง ภาคหวนอี่ไทเฮา

แสงสดสีหยกและฟ้ากว่าพันหมื่นเส้นถักทอขึ้นในความมืด เมื่อแหงน
 หน้าขึ้นมองลำแสงอ่อนทะเลวงผ่านคลื่นน้ำ ภาพที่สะท้อนดูเลือนรางไม่ชัดเจน
 ให้ชื่อยกมือขึ้นลูบผิวหนังบริเวณหน้าอกของตน รวบรวมอากาศภายในปาก
 พลังปล่อยพองอากาศออกมาซ้าๆ พองอากาศใสเหล่านั้นลอยขึ้นไปบนผิวน้ำ
 ทะเล สุดท้ายกลายเป็นแสงระยิบระยับอ่อนๆ ขณะที่ตัวนางก็แหวกว่ายไปสู่
 ความมืดมืดที่อยู่ลึกลงไป

ยามที่คนจมน้ำตายนั้น พวกเขามักกอดก้อนหินที่ก้นทะเลเอาไว้ ให้ชื้อ
 รู้ว่านั่นเพราะก้นทะเลมีแสง คนที่นำส่งสารเหล่านั้นจึงพยายามมุ่งไปที่นั่น คำว่า
 ของสิ่งหนึ่งเอาไว้ไม่ยอมปล่อยมือ

ความมืดเริ่มสลายหายไป เส้นทางเบื้องหน้าสว่างขึ้นใหม่ นางบอกกับ
 ตัวเองว่าใกล้ถึงแล้ว กายแหวกว่ายสู่แสงสว่าง ปลายเท้าสัมผัสกระจกเม็ดทราย
 ขาวอ่อนนุ่ม

ให้ชื้อรู้สึกเหมือนตัวเองร่วงหล่นลงมาจากเวหา ย่างเข้าสู่ผืนดินของอีก
 โลกหนึ่ง ทะเลลึกปิดกั้นสรรพเสียง มีเพียงการไหลของคลื่นน้ำ แสงสาดส่อง
 ลงมาเป็นพักๆ ผุ่งปลาแหวกว่าย กิ่งก้านปะการังโยกไหวตามกระแส น้ำคล้าย
 กิ่งหลิว ท่ามกลางกิ่งก้านสีขาวแดงอันอ่อนนุ่มนั้น ให้ชื้อมองเห็นสีประหลาด

อยู่หลายสี่ แล้วในใจก็รู้สึกหงุดหงิด

‘ปะการังมีสีเขียวเข้มที่ไหนกัน’

ไห้ที่อ่าวย้ายไปตามกระแสน้ำ อ้อมแนวปะการังอย่างระมัดระวัง อยู่ๆ นางก็พลอ้อปาก จึงเกือบล้าลักน้ำเข้าปอด

สิ่งที่โบกสะบัดเหมือนร่ายระบำนั้นไม่ใช่ปะการัง แต่เป็นผมสีเขียวเข้มของสตรี สตรีผู้นั้นนอนหลับอยู่ท่ามกลางปะการัง นางยกมือขึ้นอย่างเกียจคร้าน ปลายนิ้วที่กรีดผ่านน้ำทะเลก่อให้เกิดเส้นคลื่นสีหยกใสและฟ้าเย็น หญิงสาววาดเส้นสีหยกใสที่ละเส้นๆ จนประจักษ์แก่เบื้องหน้า ใช้สีฟ้าเย็นเป็นขอบเส้น นิ้วเรียวยกรีดผ่าน น้ำสีเหล่านั้นมาถักทอเป็นภาพซึ่งเขียวที่แทบไร้รูปร่าง ท่วงท่าอ่อนโยนคล้ายกำลังเติบโตบุปผาแห่งความฝัน

นั่นมิใช่ที่สาวที่ท่านพ่อบอกว่าสามารถมอบไข่มุกให้พวกเขาได้หรอกหรือ...

สองเท้าของไห้ชื้อออกแรงตืด ถีบตัวเองให้พุ่งทะยานไป

หญิงสาวสะดุ้งตกใจ แต่ยังไม่ทันมีอาการตอบสนอง ไห้ชื้อก็พุ่งไปจับเข้าของนางเอาไว้แล้ว มุมปากที่แฉ่งด้วยอารมณ์แสนสุขมีฟองอากาศผุดออกมา คล้ายอสูรทะเลผิวเข้มตัวน้อยที่ดูไร้พิษสงตนหนึ่ง นางเองก็ดูเหมือนรักใคร่สิ่งมีชีวิตตัวน้อยแสนน่ารักนี้ จึงย่นนิ้วเรียวยามออกไปลูบผมขนาดสั้นของไห้ชื้อ หวังนิ้วมีฟองผิวดสีฟ้าใสกระพือมขึ้นลง

อากาศในปอดของไห้ชื้อเหลือไม่มากแล้วจึงไม่กล้ารั้งอยู่นาน นางรีบจุมมือของหญิงสาว ใช้ปลายเท้าติดตัวให้ลอยขึ้น รูปร่างของหญิงสาวผอมบางไร้กระดูก พลิวไหวไปตามคลื่นน้ำ ไห้ชื้อเห็นแล้วรู้สึกอิจฉา ว่ายวนรอบตัวนางอยู่หลายครา ขณะที่นางก็คล้ายรู้สึกสนุก ว่ายวนรอบไห้ชื้อเช่นกัน หนึ่งร่างใหญ่หนึ่งร่างเล็กเล่นกันอย่างมีความสุข ตลอดทางลอยตัวขึ้นสู่ผิวน้ำทะเลตลอดทางว่ายพันเกี่ยวกันไม่รู้จบ บางครั้งเชือกที่มัดเอวของไห้ชื้อเอาไว้ก็แทบ

³ ผ้าไหมโปร่งมีลวดลายประเภทหนึ่ง

จะรัดตัวของหญิงสาว แต่ก็เห็นหญิงสาวพลีตัวสะบัดเอว ฟุ้งขึ้นเบื้องบน หลบ
ได้ภายในพริบตา

ไม่นานพวกนางก็พ้นจากกันทะเล ความมืดมืดดูคล้ายผ้าแพรฟุ้งมา
โอบล้อม ภายในความมืดบางครั้งมีไฟระยิบลอยผ่าน ทิศทางไม่แน่นอน มี
แสงไฟหนึ่งฟุ้งเข้ามาใส่พวกนาง ให้ชื่อชะงักหน้าเข้าไปใกล้เพื่อทินิจดู ปลา-
ปิศาจที่เหนือศีรษะเขวนโคมไฟเอาไว้⁴ ฤทธานงที่ฟุ้งตัวเข้าไปใกล้ทำเอาตกใจ
รีบหันกลับว้ายหนีไป ให้ชื่อคิดยื่นมือไปจับปลาตัวนั้นแต่หญิงสาวข้างกาย
ขวางนางเอาไว้ก่อน คล้ายหยุดยั้งให้ชื่อที่ไม่ยอมตัดใจ หญิงสาวกางแขนสอง
ข้างออก บริเวณโดยรอบจึงค่อยๆ มีแสงสลัวสีขาวมุกสว่างขึ้น ปลาปิศาจ
จำนวนมากดูคล้ายหิ่งห้อยก็ฟุ้งมาตามแสงสว่างนั้น แหวกกว่ารอบตัวพวกนาง
วนเวียนไม่ยอมจากไป ดูงดงามยิ่ง อย่างไรเสียให้ชื่อก็ยังเป็นแค่เด็กน้อย ลืม
ความคิดที่จะจับปลาไปในพริบตา ได้แต่เบิกตากว้างจ้องมองอย่างตกตะลึง

น้ำทะเลบริเวณโดยรอบแปรเปลี่ยนจากสีดำเป็นสีเขียวมืด พอแสง
อาทิตย์ที่ทะลวงคลื่นน้ำส่องลงมาก็ย้อมผืนน้ำเป็นสีเขียวฟ้า ให้ชื่อมือหนึ่งจุมมือ
ของหญิงสาว อีกมือจับเชือกรอบเอวลอยขึ้นบนก่อนจะรู้สึกว่าร่างกายเบาสบาย
ขึ้นเรื่อยๆ

ในที่สุดเสียง พรีบ! ก็ดังขึ้น พวกนางทั้งคู่ไหลพ้นผืนน้ำพร้อมกัน

“ท่านพ่อ ท่านพ่อ!” ให้ชื่อโบกมือตะโกนเรียก

บิดายืนสองมือมาหานาง คว่าตัวนางขึ้นบนเรือ ได้รักแร้เป็นจุดจิกจี้ของ
ให้ชื่อ นางได้แต่หัวเราะ ชดตัวอยู่ในอ้อมกอดของบิดา แต่ไม่นานก็รู้สึกว่ามี
ของหนักๆ ตีเข้าใส่หัวและหน้า ไม่รอให้นางหันมองอยู่ๆ บิดาก็ยื่นมือจากทาง

⁴ หรือมีอีกชื่อว่า ปลาแองเกลอร์ เป็นหนึ่งในปลาที่หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวที่สุด แถมยัง
อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เลวร้ายที่สุดโดยจะอาศัยอยู่ในความมืดใต้ทะเลลึก เป็นปลา
ตระกูลเดียวกับกับปลาปิศาจครีปพัค ลักษณะเด่นคือมีหมอนที่มีแสงติดอยู่ที่หัว เอาไว้ล่อ
เหยื่อในที่มืด

ด้านหลังของนางแล้วบีบเข้าที่คออันแสนบอบบาง ใ้ชื่อรู้สึกเจ็บ ตะโกนเรียก ไม่หยุด

“ท่านพ่อ! ท่านพ่อ!”

บิดาไม่เอ่ยตอบ แต่เร็วแรงที่มือกลับเพิ่มมากขึ้น แทะจะดึงร่างเล็กของนางให้ลอยขึ้นจากพื้นดิน นางยังคิดจะตะโกนแต่ลำคอถูกบีบจนทำได้แค่ส่งเสียงแหบพร่าออกมา ใ้ชื่อยกเท้าถีบ สองมือยื่นออกไปเกาะมือพ่อแม่แห่งของบิดาแต่เกาะไม่ออก ในหูได้ยินเสียงสะอื้นดังแว่วคล้ายเสียงสะท้อนของหอยสังข์เมื่อมีลมพัดผ่าน ก่อนได้ยินเสียงบิดาที่แผ่งด้วยอารมณ์หลากหลายดังขึ้นต่อ

“ใ้ช้อย่อย ใ้ช้อย่อย เจ้าเป็นเด็กดีนะ อย่ากลับมาที่หมู่บ้านหลอกหลอนชาวบ้านนะ...ทุกปีในวันชิงหิมิง⁵ วันสงวิญญาณ⁶ วันสารทจีน⁷ พ่อจะไม่ปล่อยให้เจ้าที่อยู่ข้างล่างต้องหิวโหยแน่...”

ข้าจะตายแล้วจ้ะหรือ...

บิดาที่ยามปกติรักเอ็นดูนางที่สุด เวลานี้ต้องการให้นางตายจ้ะหรือ...

ในเมื่อต้องการให้นางตาย ทำไมต้องสะอื้นด้วย...

ใ้ช้อย่อยเร็วแรงทั้งหมดที่มี หันหน้ากลับไปกัดมือของท่านพ่อแรงๆ ที่หนึ่ง เลือดอุ่นร้อนไหลเข้าปากของนาง ล้มผัสถึงรสเค็มฝาดของเหลวที่มือของท่านพ่อสิ้นแรง ใ้ช้อย่อยลมลงกอดกับกระดานเรือและโอบออกมา มองผ่านหยดน้ำตาที่เอือนองท่วมลูกตา นางเห็นลุงจู้และลุงจินกระโดดลงน้ำทะเลไปตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ กำลังดำผุดดำว่ายเหมือนงมเก็บอะไรสักอย่างอยู่ข้างร่างของ

⁵ หรือ เซงเม้ง เป็นประเพณีที่สำคัญมากที่สุดของของชาวจีน โดยจะให้บรรพบุรุษหรือญาติที่ล่วงลับไปแล้วที่สุสาน

⁶ เป็นความเชื่อของชาวจีนสมัยโบราณโดยจะกราบไหว้ดวงวิญญาณที่ไม่ได้ตายโดยธรรมชาติ เพื่อไม่ให้พวกเขาอาฆาตพยาบาท ก่อเรื่องทำร้ายชาวบ้านในชุมชน

⁷ ถือเป็นวันสำคัญที่ลูกหลานชาวจีนจะแสดงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษโดยทำพิธีเช่นไหว้และยังถือเป็นเดือนที่ประตูนรกเปิดให้วิญญาณทั้งหลายมารับกุศลผลบุญได้

หญิงสาว

หญิงสาวผู้นั้น!

ร่างของหญิงสาวกึ่งจมน้ำลอยอยู่บนผิวน้ำ นางกำลังจ้องมองให้ชื่ออย่าง
ร้อนรอน ในดวงตาสีดำเขียวนั้นก็มึนน้ำตารินไหลลงมาไม่หยุด หยดน้ำตานั้น
พอสัมผัสสกลุกลายลมก็พลันส่องแสงสว่างไสว... เม็ดแล้วเม็ดเล่าจมนิ่งลงสู่ผิวน้ำ
ต่อให้จมนิ่งผิวน้ำไปกว่าเรือสองร้อยก็ยังคงทอประกายสว่าง ให้ชื่อเป็นลูกสาว
นักร้องไข่มุกแต่ไม่เคยเห็นไข่มุกชิ้นดีขนาดนี้มาก่อน ลุงจู้และลุงจินดำนำขึ้นลง
อย่างมีความสุข ตาเก็บไข่มุกที่แปรสภาพจากหยดน้ำตานั้นไม่หยุด

ทุกคนไม่ได้สังเกตว่ายามนี้บิดายืนอยู่ที่หัวเรือและมีสีหน้าเหม่อลอย
จ้องมองมุมหนึ่งของผืนทะเล บนมือหยาบพอมของเขามีโลหิตจากแผลที่ถูก
ให้ชื่อกัดไหลลงมาเป็นคราบหลายสาย

สร้างบาปสร้างกรรมโดยแท้...

บิดามองเลือดที่หยดลงน้ำและสลายไปอย่างรวดเร็วร้องรายนานแล้วหยด
นั้น กลิ่นคาวจางๆ กระจายไปยังทะเลลึกที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่ามีอันใดซ่อนอยู่
ใต้ทะเลมรกตอันสงบสุขนี้พลันมีคลื่นใต้น้ำที่มองไม่เห็นบังเกิดขึ้น

เสียงอันแผ่วเบาถึงความสนใจของอาจิน เขาเงยหน้าขึ้นแล้วอยู่ๆ สีหน้า
ก็พลันเปลี่ยน ใต้ท้องฟ้าที่ใสกระจ่างไร้สายลมบริเวณที่ไกลออกไปนั้นมีคลื่น
ลูกยักษ์ก่อตัวขึ้น สิ่งที่ประจักษ์แก่สายตาคือรอบผืนสมุทรไกลหลายลิเก็ด
ความปั่นป่วน ฟองน้ำสีขาวฟูตขึ้นจากรอบทิศฟุ้งโอบล้อมพวกเขาอย่างรวดเร็ว
ในคลื่นนั้นนั้นมีครีบริบฉลามสีเทาเหล็กขนาดใหญ่ยักษ์ลึบกว่าครีบริบปรากฏให้เห็น
ร่างๆ

ชื่อของทะเลผืนนี้ก็คือทะเลเงือก

เพียงพริบตาคลื่นลูกยักษ์ก็ซบเข้ามาใกล้แล้ว ทว่าจู่ๆ ความเร็วก็ชะลอ
ลงคล้ายถูกกำแพงหยกขวางกั้นให้หยุดอยู่กับที่ ก่อนที่มันจะค่อยๆ สูงขึ้น

⁸ 1 ชื่อ ประมาณ 20 เซนติเมตร

ทีละจ็อนบดบังแสงอาทิตย์

“ท่านพ่อ ท่านพ่อ!”

ไห้ชื่อแผ่ร้องออกมาด้วยเสียงสูงแหลมพร้อมกับพุ่งเข้าหาบิดาซึ่งกำลังมีสีหน้าห่อเหี่ยวลึนหวัง

เพราะถูกตั้งตัว ผู้เป็นบิดาจึงได้สติคืนมา ไบหน้ามีน้ำตาไหลนองเป็นสาย ริมฝีปากแห้งลิ้นกระตุกคล้ายอยากพูดอะไรกับนาง แต่ในเวลานั้นเองคลื่นร้ายที่มีขนาดสูงถึงสองสามช่วงตัวคนก็พัดลงมา บดบังไบหน้าของบิดาไป ภาพเบื้องหน้าของไห้ชื่อชาวโพลน ในหุมมีเสียงดังกึกก้อง

ไม่รู้ผ่านไปนานเพียงใด พอลมตาขึ้นอีกครั้งถึงพบว่าที่แท้ตัวนางถูกคลื่นพัดพาเข้ามาในส่วนลึกของทะเลแล้ว แขนงหน้าขึ้นมองก็เห็นผืนทะเลสีเขียวหม่นดูราวกับท้องฟ้าของอีกโลกหนึ่ง ซากเรือลำไ้ข่มุกแตกกระจายลอยอยู่รอบทิศ เเงาร่างยักษ์พุ่งขึ้นมาจากก้นทะเล พุ่งผ่านข้างลำตัวของไห้ชื่อ ดัดลอยขึ้นเหนือผิวน้ำก่อนจะกระแทกตกลงมาแรงๆ อีกครั้ง จมลึกลงสู่ความมืดมืด ท่ามกลางฟองน้ำและกระแสน้ำที่สับสน ไ้ชื่อยังคงเห็นเงาร่างนั้นได้อย่างชัดเจน นั่นคือฉลามเงือกที่มีขนาดยาวเสียยิ่งกว่าเรือลำไ้ข่มุก ไม่มีเกล็ด ผิวลีเทาเหลือกเมื่ออยู่ในน้ำทะเลสะท้อนแสงสีเขียวออกมา

เพียงพริบตาาก็เกิดเสียงตูมดังขึ้นอีกครั้ง ของบางอย่างตกจากจุดสูงลงมาในน้ำ จมลงไปต่อหน้าไห้ชื่อ

พอของชิ้นนั้นลอยขึ้นและพลิกกลับมา ไ้ชื่อก็แทบจะกรี๊ดร้องอยู่ในน้ำ นั่นคือท่านพ่อของนาง เพียงแต่ร่างเขาเหลือเพียงครึ่งก่อนบนเท่านั้น

นางรีบดำน้ำไล่ตามไป พยายามดึงอีกท่อนร่างที่กำลังจมลงของท่านพ่อแล้วลากละอองเลือดสีแดงจางขึ้นสู่ผิวน้ำ ด้านหลังเหมือนรู้สึกได้ถึงคลื่นน้ำที่พุ่งมา คิดว่าฉลามเงือกคงได้กลิ่นคาวเลือดเลยพุ่งจากก้นทะเลขึ้นมาโจมตีอีกครั้ง นางกัดฟันหันกลับไปมองแวบหนึ่ง เห็นแต่ไ้ไกลว่ามีถึงสามตัว! กระแสน้ำยิ่งสับสนและรุนแรงมากขึ้น ขณะที่สัตว์ยักษ์กระหายเลือดพวกนั้นก็กำลังว่ายเข้ามาใกล้ น้ำตาแห่งความตื่นตกใจและลึนหวังรินไหลออกมาจากดวงตา ไ้ไหล

ผสานกับน้ำทะเลและหายไปอย่างไร้ร่องรอย ความอบอุ่นเพียงเล็กน้อยที่หลงเหลืออยู่ในร่างกายก็คล้ายสลายตามไป

ในที่สุดนางก็ลอยพ้นผิวน้ำ หอบหายใจไม่หยุด แต่ขณะเดียวกันนางก็ไร้หนทางให้มุ่งไปแล้วเช่นกัน ท้องฟ้ากับผืนทะเลอันกว้างใหญ่ มองไปโดยรอบไร้ขอบฝั่ง ไร้ที่พึ่งพิง ไร้ที่เหยียดเกาะ

นางทอดศพของท่านพ่อเอาไว้แน่น เปลือกตาปิดลง

คลื่นที่ก่อตัวขึ้นบริเวณโดยรอบกลับเริ่มสงบลง

ให้ชื่อลืมนางขึ้นอย่างประหลาดใจ ผ่านไปอีดีใจหนึ่ง นางสูดอากาศเข้าไปลึกๆ ก่อนจะก้มหน้าลงมองในน้ำ ในจุดลึกลงไปของสีเขียวเข้มนั้นมียักษ์คนแคระตัวหนึ่งออกมาจากช่องของฉลามเงือกท่ามกลางฉลามเงือกที่ดูร้ายเหล่านั้น กลับถูกแสงสว่างสีขาวในมือของหญิงสาวสยบไว้ได้ ถอยร่นไม่กล้าขยับมาด้านหน้า ผ่านไปสักพักก็พากันแยกย้ายจากไป ในทะเลค่อยๆ กลับมาสงบสุขเหมือนเดิม เศษไม้และชิ้นส่วนเสื้อผ้าหม่นวนจมลงไปด้านล่าง

เวลานี้ให้ชื่อเพิ่งรู้สึกตัวว่าที่แท้จริงใช้กำลังเหือกสุดท้ายไปหมดแล้ว มือเท้าลั่นเทิ้ม แขนซ้ายที่โอบท่านพ่อเอาไว้เกร็งแข็งจนขยับไม่ได้ นางลืมนึกความคิดที่จะดิ้นรน ปิดเปลือกตาลง...

แล้วร่างบางก็จมดิ่งลงสู่เบื้องล่าง

ชั่วขณะหนึ่งให้ชื่อรู้สึกเหมือนตัวเองยังคงนอนอยู่บนเรือลำไ้มุก เมื่อ ครุ่นนางเพิ่งตื่นจากการนอนหลับอันยาวนาน เพราะหลับตาจึงไม่อาจเห็น หูอื้อไม่อาจได้ยิน แต่ก็ยังทรงรู้สึกได้ชัดเจนถึงแรงโยกโยนของคลื่นได้ร่าง ประกอบกับแสงอาทิตย์ที่สาดส่องมายังโอบหน้า ทันใดนั้นความเจ็บปวดของผิวเนื้อ ความปวดร้าวของกล้ามเนื้อกับกระดูกที่ทำงานหนัก และความปวดมึนในหัวก็ล้าวนค่อยๆ ไล่ตามมา

นางขมวดคิ้วเข้าหากันแน่น ลืมตาขึ้นมอง

ด้านหน้าคือทะเลที่มองไปไม่มีที่สิ้นสุดกับสันหลังปลาสีเทาเหล็กที่มีครีบตั้งเด่นเหมือนเรือใบ ใ้ห้ชื่อตกใจที่รู้ว่าตัวเองถึงกับขี้อยู่บนหลังของฉลามเงือก ในขณะที่ฉลามเงือกตัวนั้นกำลังตั้งท่าจะดำลงน้ำ! นางคิดจะกระโจนหนีแต่บริเวณเอวกลับถูกมือหนึ่งโอบเอาไว้แน่น นางกรี๊ดร้อง ออกแรงดิ้นขึ้นก่อนจะล้าล้ากน้ำไปคำหนึ่ง ผ่านไปครู่หนึ่งฉลามเงือกก็ลอยขึ้นเหนือผิวน้ำอีกครั้ง ใ้ห้ชื่อถึงค่อยสงบลงบ้าง นางก้มหน้ามอง...มือที่โอบกอดนางจากทางด้านหลังนั้นที่หว่างนิ้วมีพังผืดสีฟ้าใส

หญิงสาวผู้หนึ่งเอง

เมื่อมีแสงอาทิตย์ส่องยามนี้ถึงมองเห็นหน้านางได้ชัดเจน หูบางแหลม ผิวสีนํเียก ผมสีเขียวเข้ม ในดวงตาสีเขียวเข้มนั้นมีตาสีดำ ไม่เห็นตาขาว ใต้กระโปรังบางนุ่มเผยให้เห็นเท้าเรียวสวย...บนเท้ามีครีบเล็กๆ แผ่ออกมาด้านนอกสองครีบ เมื่อมีละอองน้ำสาดโดน ครีบก็ปลิ้นกระเพื่อมราวกับมีความสุข ใ้ห้ชื่ออดตกใจไม่ได้ หญิงสาวผู้นี้แท้จริงแล้วไม่ใช่มนุษย์ เช่นนั้นที่ท่านพ่อเรียกนางให้ลงทะเลไปตามหา แท้จริงแล้วคืออะไรกันแน่

หญิงสาวผู้นั้นเห็นใ้ห้ชื่อหันหน้ามามองจึงขึ้นไปเบื้องหน้า สุดขอบทะเลข้างหน้าพอจะเห็นเงาสีเทาจางได้ราวๆ...แผ่นดินอยู่ไม่กี่ไกลแล้ว

ฉลามเงือกดำขึ้นลงอยู่อย่างนั้น ขณะที่หัวใจของใ้ห้ชื่อรู้สึกกว้างเปล่า ไม่ใช่ไม่ครุ่นคิดอะไรเลยแค่ไม่กล้าที่จะคิดอะไรให้มาก จึงเพียงล่งน้ำตาออกมา เมื่อน้ำตาสัมผัสผิวหลังของฉลามเงือกแล้วก็ไม่ทิ้งแม้แต่ร่องรอยให้เห็น

เป็นเช่นนั้นนานกว่าหนึ่งชั่วยาม ระยะห่างจากฝั่งเหลืออีกสามสิบห้าลี้ น้ำตื้นเขินแล้ว ฉลามเงือกไม่อาจว่ายต่อไปได้อีก หญิงสาวผู้นั้นปลดถุงสัมภาระที่แบกอยู่ด้านหลังออกมาช่วยผูกเอาไว้กับตัวใ้ห้ชื่อ ผิวถุงสัมภาระเป็นสีฟ้าอ่อน ผสมหยกจาง อธิบายไม่ถูกว่าเป็นสีอะไรกันแน่แต่ว่าบางมาก ในถุงสัมภาระมีใ้ห้หมุกอยู่ประมาณเจ็ดแปดผืน⁹ สีขาวเนียน ใจกลางวาวสะท้อนแสง หญิงสาว

⁹ ปริมาณ 1 ผืนเท่ากับปริมาณที่หนึ่งอังมือจะถือไหว (ประมาณ 28.35 กรัม)

จับมือของไห้ชื่อ วาดอักษรด้วยนิ้วมือลงบนฝ่ามือของไห้ชื่อ จุดที่ปลายนิ้ว สัมผัสเปล่งแสงขาววาวๆ เป็นคำว่า ‘กลางทวน’ ออกมาสองคำ ทอแสงจางๆ อยู่บนฝ่ามือของไห้ชื่อ...ที่แท้หญิงสาวผู้นี้มีนามว่ากลางทวน?

กลางทวนออกแรงผลักเบาๆ ให้ไห้ชื่อหล่นจากหลังฉลาม ชี้ไปที่ชายฝั่ง คล้ายจะให้นางว่ายน้ำกลับบ้าน พอลงไปใต้น้ำ ไห้ชื่อก็รู้สึกว่ายากตรงกลางทวน สองคำนั้นทอแสงสว่างมากขึ้น นางดำน้ำแหวกว่ายไปพักหนึ่งก็ไม่รู้สึกจุกอก เลยลึกลับ ถือโอกาสนี้ว่ายต่อไปอีกครั้งโดยไม่ต้องขึ้นมาเปลี่ยนอากาศเลย ไห้ชื่อผุดขึ้นจากผิวน้ำ หันกลับไปมองกลางทวนที่ขีหลังฉลามเงือก ชายเสื้อโอบสะบัดท่ามกลางผิวน้ำมรกต ไม่มีคำพูดใดๆ เอื้อนเอ่ย จึงคาดเดาว่านางคงไม่สามารถพูดได้ นางใช้เพียงดวงตาสีเขียวข้มมองไห้ชื่ออยู่เฉยๆ

ไห้ชื่อจับถุงสัมภาระที่มัดขวางไว้บนแผ่นนอกแน่น ว่ายน้ำไปทางแผ่นดิน ไม่หันกลับไปอีก

“มีจำนวนแค่ไหน?”

คนที่ดูเหมือนหัวหน้าที่ของหมู่บ้านหอยมุกเข้าไปยังถังไม้ที่ใส่ไข่มุกไว้ ก่อนจะคว้าขึ้นมากำหนึ่ง

“เรียนใต้เท้า มีแค่นี้...” หัวหน้าที่หมู่บ้านตอบกลับอย่างกล้าๆ กลั้วๆ

นายกองซึกมือกลับ ดัดไข่มุกขนาดเล็กเท่าเม็ดข้าวเม็ดหนึ่งออกจากซอกเล็บ

“นี่เรียกว่าไข่มุก? ทราวยังใหญ่กว่านี้อีก!” เขายกมือขึ้นลูบเคราขณะกวาดตามองชาวบ้านโดยรอบ ก่อนจะตวาด “เจ้าพวกชั้นต่ำจอมขี้เกียจ!”

หัวหน้าที่หมู่บ้านค้อมกายตอบกลับ “เรียนใต้เท้า ปีนี้พายุมาก รบกวนความเป็นอยู่ของหอยมุก ทำให้มุกเลี้ยงไม่โต ผู้ชายในหมู่บ้านเราออกทะเล เข้า-เย็น ค่อยๆ เก็บมาถึงพอได้มาเท่านี้ ไข่มุกเครื่องราชบรรณาการที่หมู่บ้านเราถวายปีก่อนๆ ล้วนเป็นชั้นดีทั้งนั้น เห็นแก่เมื่อก่อนพวกเรา...”

นายกองยกเท้าหนึ่งขึ้นเตะถังไม้ใส่หน้าของหัวหน้าที่หมู่บ้าน ไข่มุก

กระจายไปทั่วพื้น “จับคนไปให้หมด!”

บนเนินเขาไกลออกไป มีรถม้าประดับด้วยผ้าไหมสีเขียวคันหนึ่ง
กำลังวิ่งมา

คนในรถเล็กมุ่มผ้าไหมหน้าต่างขึ้น เอ่ยถามเสียงต่ำ “ไข่มุกเครื่องราช-
บรรณาการจิ้งหรือ”

ผ้าไหมทำจากผ้าไหมสีเขียวที่ดูเรียบงายนั้นใช้ผ้าแพรสีทองสว่างบุอยู่
ด้านใน ช่างประหลาดยิ่งนัก

ชายหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่งรีบก้าวพลางวิ่งสองก้าวยื่นหน้าไปข้างหน้าต่าง
ตอบกลับอย่างนอบน้อม “ขอรับ ทหารกำลังจับคนในหมู่บ้านแห่งนั้น ดูจาก
ลักษณะแล้วเกรงว่าคิดจะเผาหมู่บ้านด้วย”

“ไปดูกันหน่อย” คนในรถม้าออกคำสั่ง

ไกลออกไป ในหมู่บ้านบริเวณตีนเขาก็เกิดเสียงโหวกเหวกโวยวาย ด้วย
เหตุนี้มือที่ปล่อยผ้าไหมลงจึงชะงักไปชั่วขณะ

เงาร่างเล็กร่างหนึ่งพุ่งเข้าไปตรงทางเข้าหมู่บ้าน เอาตัวเข้าขวางระหว่าง
ทหารกับหญิงวัยกลางคนนางหนึ่ง บนใบหน้าสีแทนเต็มไปด้วยความตื้ออั้น

“อย่าจับท่านแม่ของข้า!”

ไม่รอให้ทหารลงมือ หญิงวัยกลางคนก็รีบลุกขึ้นจากพื้นทรายและสะบัด
แหดักปลาที่คลุมตัวออก ดึงเด็กหญิงมาอยู่ด้านหลัง “ให้ชื่อ รีบหนีเร็ว! ไปหา
ลุงของเจ้า ไม่ต้องกลับมา!”

แต่ให้ชื่อไม่ขยับตัว มุ่งมั่นอยู่กับการเปิดท่อสัมผัสภาวะ ควักเอาไข่มุกออก
มากำหนึ่ง ยื่นให้ทหารผู้นั้น “ท่านดู นี่ไม่ใช่ไข่มุกหรือ”

ผู้คนที่กำลังวิ่งหลบหนี บ้างกำลังวิ่งไล่ตาม กำลังร้องให้คร่ำครวญ กำลัง
ตะโกนดูดาเหล่านั้น เพียงพริบตาทีลึมไปว่าแต่เดิมนั้นตัวเองกำลังทำอะไรอยู่
สติของพวกเขาถูกชิงไปหมดแล้ว

ไข่มุกนั้นไม่ใช่จุกที่มาและไม่ได้เป็นสีเหลืองทอง สีเขียวนวล หรือสีนิลเงาที่พิสดารเหล่านั้น เพียงแค่กลมเนียนสะอาดอย่างหาพบได้ยาก แต่ภายใต้สีนภายามโพล้เพล้ ไข่มุกอู้งมือหนึ่งนั้นก็ทอประกายแสงสว่าง ถึงกับสะท้อนเงาร่างๆ ของไหซื่อลงบนพื้นดิน... ไข่มุกเงือกราตรี อย่างต่ำราคาพันตำลึงทองแค่นี้หนึ่งมือของเด็กหญิงก็มีเป็นกอบแล้ว ในถุงสัมภาระนั้นแล้วจะเป็นราคาเท่าใดกัน

นายกองก้าวขึ้นมาหน้าแถว แแบมือออก ไหซื่อจึงนำไข่มุกเติมกำมือวางไว้บนฝ่ามือของเขา สีหน้าตกตะลึงของนายกองถูกแสงไข่มุกส่องสว่างจนเห็นได้ชัด ผ่านไปครู่หนึ่ง ในที่สุดเขาก็ได้สติ กะพริบตาปริบๆ พร้อมหัวเราะว่า

“พี่น้องทั้งหลาย พวกเจ้าเห็นหรือไม่”

“ท่านนายกองขอรับ พวกเราไม่เห็นอันใดทั้งสิ้นขอรับ”

พอไหซื่อได้ยินดังนั้น หัวใจก็พลันเกิดอาการหนาวสั่น

สายตาของนายกองคล้ายปลิงทะเลเกาะติดถุงสัมภาระที่อกของไหซื่อ “เช่นนั้นพวกเจ้าว่าไข่มุกเครื่องราชบรรณาการของหมู่บ้านนี้ใช้นามมาครบแล้วหรือไม่”

“จำนวนยังขาดอยู่มากนัก” เสียงกลิ้นหัวเราะดังขึ้นที่สองที่ให้ได้ยินราวๆ

“ในหมู่บ้านโทมๆ อย่างนี้มีไข่มุกที่ใดกัน” นายกองพูดพลางเลิกอกเลื้อ เอ้าไข่มุกในมือใส่เข้าไปด้านใน

“นั่นสิขอรับท่านนายกอง พวกเราค้นกันจนทั่วแล้ว ไม่มีไข่มุกสักเม็ดเลยขอรับ!” เหล่าทหารมือถือดาบเอาไว้ ล้อมไหซื่อไว้สี่ด้านก่อนจะค่อยๆ ซับเข้าไปใกล้ทีละก้าว ในดวงตาดูดันล้วนมีเปลวไฟอันชั่วร้ายลุกโชนอยู่

ไหซื่อถอดถุงสัมภาระเอาไว้ ถอยก้าวหนึ่ง สัมผัสถูกแหดักปลาที่ยังไม่ได้สานซึ่งแขวนไว้กับต้นไม้ด้านหลัง มือของนางสัมผัสถูกปลายแหลมเย็นบนแหดักปลา ใจพลันรู้สึกสงบลง ก่อนจะทำสิ่งของที่สัมผัสเย็นนั้นเอาไว้ กลั้ล้มหายใจ...เผ้าคอย

นางไม่อยากตาย นางอยากมีชีวิตอยู่ต่อ

นายกองยกดาบฟันลงไปที่ข้อมือข้างที่ถือดั่งผ้าเอาไว้ของไหชื่อ วินาทีที่เงาดาบพาดลงไป ไหชื่อก็พุ่งเข้าหานายกองพร้อมดึงบางอย่างติดมือพุ่งเข้าไปด้วย แหตักปลาขนาดยาวหนึ่งจั้ง¹⁰ ที่กางแขนไว้บนต้นไม้เวลานี้ถูกดึงให้แผ่กางออกมาเล็กน้อย และเพราะร่างกายนางมีขนาดเล็ก เคลื่อนไหวคล่องแคล่ว ยามพุ่งตัวไปที่แผ่นอกของนายกองนั้น ดาบใหญ่ในมือของนายกองก็กวาดผ่านแผ่นหลังของเด็กหญิง พาดใส่อากาศเปล่า

“ทุกคนอย่ายืนนิ่ง รีบหนีเร็ว!” ไหชื่อเงยหน้าตะโกนออกไป ชาวบ้านเหมือนได้สติตื่นจากฝัน พยุงกันรีบร้อนวิ่งหนีไป

นายกองมือซ้ายหิ้วคอเสื้อด้านหลังของไหชื่อเอาไว้ ขณะกำลังจะออกแรง อยู่ๆ กลับรู้สึกคันบริเวณท้อง จากนั้นก็เริ่มเกิดอาการเจ็บแปลบ เขาเบิกตากว้าง ปล่อยมือจากไหชื่อ ยกมือขึ้นกดบาดแผลของตัวเองอย่างตกตะลึง ดึงเชือกเส้นหนึ่งออกมาจากบริเวณบาดแผล โลหิตไหลตามเชือกเส้นนั้นค่อยๆ รวมตัวกันกลายเป็นหยดโลหิตหยดหนึ่ง ร่วงหล่นลงบนพื้น

ไหชื่อก้าวถอยไปอีกก้าว มองนายกองออกแรงตั้งท่าจะฟันดาบลงมาอีกครั้ง จากนั้นนางแค่นึกเชือกกับมืออีกหลายทบ แล้วออกแรงดึงกลับเข้าหาตัว ละอองโลหิตกระเซ็นใส่ใบหน้าเล็กของนาง

ร่างกายของนายกองค่อยๆ ล้มลงไปด้านหน้าเพราะแรงดึง จนถึงตอนตายเขาก็ไม่รู้ว่สิ่งที่เขาไปในท้องและเป็นสิ่งที่จับชีวิตของเขาเวลานั้น เป็นเพียงกระสวยไม้ที่ยามปกติแม่ของไหชื่อใช้ถักแหตักปลา

ไหชื่อเหวี่ยงเชือกในมือทิ้ง หันหลังวิ่งหนีไปทางภูเขาด้านหลัง

ไกลออกไปที่ดินเขามีเสียงตะโกนโหวกเหวกดังขึ้น บุรุษในรถม้าจึงเอ่ยถาม

¹⁰ ชื่อหน่วยวัดความยาวหน่วยหนึ่งในมาตราวัดของจีน หน่วยความยาว 1 จั้ง หมายถึงความยาวประมาณ 10 ฟุต หรือประมาณ 3.3 เมตร

“จ้วอิง ทำไมหรือ”

“เด็กคนนั้นฆ่าทหารไปคนหนึ่ง กำลังหนีมาทางพวกเราอรับ” ชายหนุ่มนามจ้วอิงเอ่ยตอบอย่างไม่รีบร้อน ทว่าน้ำเสียงกลับมีความตึงเครียดอยู่ข้าง

“เช่นนั้นพวกเราก็มีมาลองดูดวงของเขากัน ว่าเขาจะวิ่งมาอยู่เบื้องหน้าพวกเราหรือไม่ หากเด็กคนนั้นไม่มีดวง วันหน้าติดตามพวกเราก็มีแต่ต้องตายสถานเดียว” น้ำเสียงของคนในรถม้ายังคงนิ่งสงบเหมือนเคย

จ้วอิงไค้การระแคะระคาย ไม่ได้พูดอะไรต่ออีก สีหิ้วฟ้าค่อยๆ มีดลงเพ่งสมาธิระดับเสียงก็ได้ยินเพียงเสียงฝีเท้าคนจำนวนมากย่ำเหยียบผืนหญ้าเร่งรุดวิ่งขึ้นภูเขา เวลาไม่ถึงครึ่งถ้วยชา¹¹ เสียงคนก็เข้ามาใกล้ในระยะที่ห่างไปไม่กี่จั้ง ฟังจากเสียงแล้ว ทหารคนหนึ่งคล้ายไล่จับเด็กคนนั้นได้สำเร็จ แต่อาจถูกกัดเข้าอย่างแรงที่หนึ่งจึงส่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวด ตามด้วยเสียงลมที่เกิดจากการแกว่งของมีคม คิดว่าพวกทหารเหล่านั้นคงรุดหน้าแกว่งดาบฟันระห่ำ จากนั้นก็มีเสียงกริتر้องดังขึ้นทีหนึ่ง เด็กคนนั้นน่าจะถูกดาบฟันไปแผลหนึ่ง เสียงฝีเท้าเริ่มสะเปะสะปะ เสียงย่ำเท้าไม่สม่ำเสมอแต่ยังคงดำเนินต่อเนื่องไม่มีหยุด

จ้วอิงจับด้ามดาบของข้างเอวเอาไว้แน่น ฝ่ามือมีเหงื่อไหลซึมออกมา คนในรถพูดขึ้นเสียงต่ำ “เวลาพอสมควรแล้ว ไปเถิด”

“รับคำสั่ง!” เสียงของจ้วอิงยังไม่ทันขาดคำ ตัวเขาก็กระโดดติดตัวไปไกลกว่าสองจั้งแล้ว ฟังเสียงจำแนกทิศทาง ยืนมือออกไปคว้าเด็กคนนั้นเหวี่ยงไปทางรถม้า แต่ฝ่าเท้ากลับไม่มีการรั้งหยุด รวบรวมลมปราณมุ่งไปด้านหน้าต่อ ดาบทองถูกชักออกจากฝัก ตีลังกาสะบัดดาบในราตรีแล้วฟาดลงอย่างเด็ดขาดและฉับไวห้าหกครั้ง เสียงเสื่อผ้าขาด โลหิตสาดกระเซ็นดังตามมา เหล่าทหารส่งเสียงในลำคอทีหนึ่งก่อนจะล้มลงกองกับพื้น สูดหายใจที่ถูยกกขนาบกับลำตัวก็หมุนไปทางขวา เขายืมแรงของดาบหมุนกลับครึ่งวงกลม เหวะ

¹¹ 1 ถ้วยชา คือหน่วยนับเวลาแบบโบราณของจีน เท่ากับเวลา 15 นาที

ลงพื้นอย่างแผ่วเบา จากนั้นกวาดตามองหาเด็กคนนั้นพลันต้องกลั้นหายใจโดยไม่รู้ตัว

เด็กคนนั้นล้มกองลงกับพื้น ดวงสัมภาระที่ผูกไว้บริเวณหน้าอกคล้อออก ลิ้งที่กลิ้งออกมานั้นท่ามกลางความมืดมืดกลับทอแสงสว่างสะดุดสายตา แสงนั้นคล้ายมีชีวิตขยับเคลื่อนไหวคล้ายหมอกควัน มีไข่มุกเม็ดหนึ่งกลิ้งไปจนถึงใต้ล้อรถ กระแทกกันเกิดเสียงใสกังวาน

ฝ่าม่านรถม้าถูกเลิกขึ้น ชายผู้หนึ่งก้าวลงจากรถก่อนจะยื่นมือผอมแต่เปี่ยมด้วยพลังเก็บไข่มุกนั้นขึ้นมา แล้วยื่นออกไปด้านหน้าเพื่อพินิจดูให้ละเอียด แสงของไข่มุกสาดส่องไปหน้าคนผู้นั้น ดวงตาเรียวยามรูปหงส์ ข้างมุมปากขวาทที่มีรอยแผลเก่าจากคมดาบขนาดครึ่งนิ้วกระตุกขึ้นนิดๆ วาดรอยยิ้มที่ดูคล้ายไม่ยิ้มบนใบหน้าที่หล่อเหลาและอ่อนโยนนั้น

เด็กน้อยนอนแนบกับพื้น แหงนหน้ามองเขา แม่ตัวขยับไม่ไหวแต่มือกลับไม่อยู่เฉย ค่อยๆ เก็บไข่มุกที่กลิ้งกระจัดกระจายเข้าไปในอกเสื้ออย่างเชื่องช้า ดวงตาของเด็กผู้นั้นเป็นดวงตาของอสูร แม่แวตจะมีความหวาดกลัว แต่ก็ซุกซ่อนความเจ็บแสบเอาไว้ ไม่ใช่ไม่หนี เพียงแค่ดูเวลาหาจังหวะลงมือเมื่อได้โอกาส ขอเพียงเขามีภริยาส่อเจตนาร้าย เด็กคนนี้ก็จจะลุกขึ้นวิ่งหนีไปตามสัญชาตญาณ หรือไม่ก็อาจจะมีสาดดินใส่เขาเพิ่มอีกกำหนดด้วย

บุรุษหนุ่มค่อยๆ ย่อตัวลง มือหนึ่งยื่นออกไปกดทับมือเล็กที่ขยับเล็กน้อยของเด็กหญิง ยามสองมือสัมผัสกัน เด็กน้อยก็ลั่นเทิ้มไปทั่วร่าง ชายหนุ่มออกแรงดึงเด็กหญิงมาโอบไว้แนบอกแต่อีกฝ่ายกลับขัดขึ้น ดวงตาเบิกกว้างจ้องชายหนุ่มด้วยสายตาแทบจะเรียกได้ว่าเคียดแค้น เขาไม่ได้เลี้ยวหลบ เพียงแค่ยื่นมือออกไปสัมผัสใบหน้าที่ขนาดเล็กกว่าฝ่ามืออันนั้นเบาๆ แขนทั้งสองที่ดันขึ้นของเด็กน้อยลั่นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่นางจะเอาหัวซุกไปในซอกไหล่ของชายหนุ่ม โอบกอดรอบคอของเขาเอาไว้แน่น มุมปากของชายหนุ่มเผยรอยยิ้มบางกอดเด็กน้อยเอาไว้แน่นก่อนจะลุกขึ้นยืน ปล่อยให้ไข่มุกงาหมักกลิ้งหล่นลงจากตัวของพวกเขา

“เจ้าชื่ออะไร” ชายหนุ่มถามเสียงเรียบ
เสียงเล็กที่แทบพรวดตอบกลับเจือสละอื่น “ให้ชื่อ”
“ยินดีไปทางเหนือกับพวกเราหรือไม่”

“ให้ชื่อยังคงไม่คลายสองมือที่โอบรอบคอชายหนุ่มเอาไว้ ครุ่นคิดสักพัก
“ไปทางเหนือแล้วจะหาเงินมาเลี้ยงดูท่านแม่ข้าได้หรือไม่”

ชายหนุ่มเงยไปพักหนึ่ง “เป็นบุตรชายของข้า ทุกอย่างล้วนมีพร้อม
เว้นเพียงความสงบสุข เป็นบุตรสาวของข้า นอกเหนือจากความสงบสุขแล้ว
ก็ไร้ซึ่งทุกสิ่ง”

“เช่นนั้นข้าจะเป็นบุตรชายของท่าน”

แผ่นอกของชายหนุ่มมีสัมผัสนุ่มลื่นของเนื้อผ้าพร้อมกับกลิ่นหอมจางๆ
ให้ชื่อเอาหน้าซุกเข้าไปแน่นขึ้น ความเจ็บปวดของกล้ามเนื้อค่อยๆ ลดน้อยลง
น้ำเสียงแผ่วเบาลงเรื่อยๆ ก่อนจะผล็อยหลับไป

จิ้งจอกก็เก็บไข่มุกเงือกที่กระจัดกระจาย จุดโคมไฟสีขาวดวงหนึ่ง
พร้อมเลิกผ้าม่านรถม้าขึ้น ชายหนุ่มผู้เป็นนายอุ้มให้ชื่อก้าวขึ้นรถม้า จิ้งจอก
กระโดดขึ้นไปนั่งด้านหน้า รถม้าวิ่งต่อไปอย่างไร้สัมเสียด โคมไฟแกว่งไปมา
มุ่งผมและดวงตาสีดำของจิ้งจอกสะท้อนแสงไฟเป็นประกายสีทอง

“จิ้งจอก ตอนนั้นที่ข้าเก็บเจ้ามาจากกองทัพนับแสนที่เหย้าหยวน ดวงตา
ของเจ้าก็เป็นเช่นนี้ คล้ายกับสัตว์อสูร”

จิ้งจอกเพียงแค่มองรับสั้นๆ “ขอรับ”

“เพียงพริบตาที่ผ่านไปสี่ปีแล้ว”

“ขอรับ”

พวกเขาไม่ได้พูดอะไรกันต่ออีก บรรยากาศยามราตรีเข้ามาแทนที่

หนุ่มน้อยผู้หนึ่งนั่งอยู่หน้ากระดานหมาก ท่วงท่าเคร่งขรึม หว่างนิ้ว
หนีบหมากแก้วสีดำเม็ดหนึ่ง ทว่าความคิดกลับคล้ายอยู่ในสถานที่แสนไกล
สายตาเหม่อลอยไปทางนอกหน้าต่าง

วังต้องห้ามตั้งอยู่บนยอดเขาสูง ขณะที่ห้องเดินหมากนี้ยังอยู่ในตำแหน่ง
ชั้นยอด จากหน้าต่างมองออกไป ทิวทัศน์เมืองเทียนฉีก็ประจักษ์แก่สายตา ไกล
ยามเย็น กำแพงเมืองก็ค่อยๆ เลื่อนรางแต่แสงไฟกลับทยอยสว่างขึ้นทีละดวง
ในหมอกยามโพล้เพล้ ตรอกถนนค่อยๆ เชื่อมต่อกันยึดยาวไกลหลายสิบลี้
ทอแสงทองระยิบระยับ

“ข้าแก่แล้วหรือ ตอนเจ้ายังเด็ก ยามเดินหมากกับข้า บางครั้งร้อนใจ
ถึงขั้นร้องไห้ออกมาด้วยซ้ำ” คนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของกระดานหมากยื่นสองนิ้ว
ชูปมหมากออกมาวางหมากขาวลงอย่างไร้สุ้มเสียง “ผ่านมาแค่สิบปี ฝีมือหมาก
พัฒนาขึ้นถึงขั้นมีเวลาเหม่อแล้ว”

หนุ่มน้อยยังคงมองออกไปนอกหน้าต่าง ส่งเสียงถอนหายใจที่แสนจะ
แผ่วเบาออกมา “อีกไม่กี่วันก็จะไม่เห็นแล้ว”

“ทิวทัศน์ยามราตรีของเมืองเทียนฉีนั้นงดงามมากจริงๆ ราชวงศ์เจิ้ง

ปกครองแผ่นดินจนถึงวันนี้หนานกว่าหกร้อยหกสิบเอ็ดปีแล้ว ถือว่ายาวนานที่สุดเท่าที่เคยมีมาในประวัติศาสตร์ แต่เมืองเทียนจี้กลับเป็นเมืองหลวงของแผ่นดินตะวันออกเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยนมานานถึงสองพันปี ฮ่องเต๋องค์แล้วองค์เล่าโค่นบัลลังก์ครองบัลลังก์กัน ผู้คนสู้รบซึ่งเป็นชู้ตายกัน ล้วนแคเพื่อแย่งชิงมัน” คนที่นั่งตรงข้ามกระดานหมากหยิบไม้ทองแดงขึ้นเขียนใส่เทียนแปลวไฟเมื่อปะทะถูกแรงลมก็โบกสะบัดเล็กน้อยก่อนจะทอแสงสว่างขึ้นอีกครั้ง กระตุ้นให้กลิ่นหอมของอำพันทะเล¹²กระจายไปทั่ว “บางที่อยู่ให้ไกลจากมัน หน้อยก็จะปลอดภัยมากขึ้น”

อยู่ๆ เด็กหนุ่มก็หันหน้ากลับมา หมากดำในมือวางลงบนกระดานโดยไม่มีกรรยิงคิด เกิดเสียงดังตึกภายในห้องที่เงียบสงบ ดุจมีตะปูตัวหนึ่งถูกตอกเข้าไปในกำแพงหิน หมากดำเม็ดนั้นเข้าไปอยู่ท่ามกลางวงล้อมหมากขาว กลายเป็นหมากที่โดดเดี่ยวเม็ดหนึ่ง

“การเดินหมากขึ้นอยู่กับการสนทนา จะผืนเดินไม่ได้” คนเขียนแปลวไฟวางไม้ทองแดงลงก่อนจะเอ่ยขึ้น

หนุ่มน้อยในพัสดราภรณ์สีขาวเงยหน้าขึ้น จากรูปลักษณ์ดูแล้วอายุประมาณสิบหกสิบเจ็ดเท่านั้น ผิวสีข้าวสาลี คิ้วยาวถึงขมับ ดูเป็นหนุ่มรูปงามมากคนหนึ่ง แต่ขณะเดียวกันก็คล้ายหญิงสาวที่มีความมองอาจเหมือนบุรุษ

“ยอมเสียหมากมากดีกว่าเสียโอกาสประเดิมก่อน นี่ไม่ใช่สิ่งที่พ่อนุญชรรมสั่งสอนมาโดยตลอดหรือ ตอนนีพ่อนุญชรรมทั้งไม่มีความมั่นใจว่าจะชนะเข้าได้ในคราวเดียว ข้ายังไม่อาจทนเห็นข้ากระจายกำลังต่อ เช่นนี้แล้วจะทำเช่นใดต่อกัน”

บุรุษที่นั่งอยู่อีกฝั่งของกระดานหมากมีใบหน้าหล่อเหลา มาดสุขุม ยาม

¹² เป็นก้อนไขมันที่เกิดจากการกินอาหารจำพวกหมักเข้าไปแล้วกลายเป็นคอเรสเตอรอลไปสะสมอยู่ในลำไส้ของวาฬ ก้อนนี้เวลาอยู่ในลำไส้ของวาฬจะนิ่มและมีกลิ่นเหม็น แต่พอมันออกมาจากตัววาฬก็ทำปฏิกิริยาต่างๆ จนกลายเป็นก้อนอำพันทะเลที่เรารู้จักกัน

ฉีกยิ้มที่ทางตามีรอยตีนกาบางๆ เส้นหนึ่งซึ่งมองออกกว่าเป็นริ้วรอยของอายุ เขาหยิบหมากขาวเม็ดหนึ่งขึ้นมาจากกล่องหมากแล้ววางลงอย่างไม่มีใครร้อนก่อนจะชักข้อมือกลับ

หนุ่มน้อยยังคงไม่ครุ่นคิดอะไรมาก วางหมากลงอีกตัวหนึ่ง

นิ้วชี้มือขวาของชายที่อาวุโสมากกว่าเคาะลงบนกระดานหมากเบาๆ

อีกฝ่ายมองไปยังตำแหน่งที่เขาชี้ก่อนที่สีหน้าจะพลันเปลี่ยนไป ทว่าปากยังคงตันทुरังเถียงต่อ “ยังไม่ถึงช่วงท้าย หากถือสาท่านแม้ครึ่งแถมหนึ่งแถมไม่แน่ว่าอาจจะแพ้ได้”

บุรุษผู้สูงวัยกว่าได้ยืนดั่งนั้นก็เหลือบตาขึ้น รอยแผลเป็นจากคมดาบยาวครึ่งนิ้วที่มุมปากขวากระดกขึ้นเล็กน้อย บนใบหน้าที่คมคายและอ่อนโยนนั้นกริธาตเป็นรอยยิ้มดูคล้ายมีแต่ก็ไม่มีขึ้น

“เพราะฉะนั้นนะให้ชื่อ ข้าเกรงว่าเจ้าอายุยังน้อย ตำแหน่งแม่ทัพค่ายทหารหลวง หากเจ้าเป็นแล้วไม่สบายใจ มิสู้กลับมาเมืองหลวง ข้าค่อยหาเส้นทางอื่นให้เจ้า หากุหมายที่ดีส่งเจ้าแต่งออกไป”

ให้ชื่อหยิบหมากไว้ที่หว่างนิ้ว นิ่งเงียบไม่พูดไม่จา

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเบาๆ จั้วอิงพูดขึ้นจากอีกฝั่งหนึ่งของประตู

“ให้ชื่อ เลือผ้าที่เจ้าจงไว้มาถึงแล้ว ทางเรือนตัดเย็บกำลังรอเจ้าอยู่”

ให้ชื่อวางหมากกลับเข้าไปในกล่องหมาก “พ่อบุญธรรม หากไม่อาจแต่งกับคนที่ข้าอยากแต่งได้ เช่นนั้นข้ายอมอยู่นอกด่าน อยู่อย่างอิสระไปชั่วชีวิต ไม่กลับมาที่เมืองเทียนฉีเสียยิ่งดีกว่า”

รอยยิ้มที่หว่างคิ้วของอีกฝ่ายหายไปทันที ทว่าเขายังคงหลุบตาลงกำหมากไว้ในฝ่ามือข้างขวาไม่ยอมวางลงบนกระดานเสียที

ให้ชื่อตันแก้อี้ ลูกขึ้นเปิดประตูเดินออกจากห้องอักษร จั้วอิงกำลังรออยู่หน้าประตู

บุรุษในห้องเงยหน้ามองพวกเขาเดินเคียงไหล่กันจากไป สุดท้ายก็พ่นลมหายใจออกมายาวๆ อย่างไม่รู้ลืมเสียง แมมือขวาออก บนฝ่ามือมีบาดแผล

ใหม่ที่ไม่รู้เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อใด หมากขาวที่สร้างจากแก้วหลอมถูกอาบเป็นสี
แดงสด

เขานิ่งเงียบ ไม่คิดทำแผล เพียงมองโลหิตรินไหลจนหยดลงบนเสื้อสี
ครามเข้มที่ละหยด ย่อมให้ผ้ากลายเป็นสีน้ำตาลแดงหม่น

**บนเส้นทางมุ่งสู่โถงหน้าของเรือนจีเฟิง ไห่ซื่อและจ้าวอิงเดินเคียงไหล่
กัน**

มีนางกำนัลที่รับใช้ตำหนักอื่นนำของขวัญมามอบให้เรือนจีเฟิง เห็นชุด
ชุดนางฝ่ายบู๊ชั้นที่หกของจ้าวอิงอยู่ไกลๆ ก็รีบหลบไปด้านข้าง ย่อตัวทำความ
เคารพ ล้วนแต่เป็นเด็กสาวอายุประมาณสิบหกสิบเจ็ด นิสัยว่าเร่งสดใส พอ
พวกเขาเดินผ่านไปไกลแล้วก็เริ่มซุบซิบกัน

“กองกำลังอวี๋หลินแต่ละคนตากแดดตากฝน มีคนหน้าตาดีผิวขาวขนาด
นี้ด้วยหรือ”

“ซู...อย่ามาเล่นหูเล่นตาหาเรื่องใส่ตัวเองจะดีกว่า คนผู้นั้นนะคือบุตร-
บุญธรรมของฟางกงกง หัวหน้าชั้นที่ประจำวังหลวง คนตัวสูงคือบุตรคนโต
อยู่ในกองกำลังอวี๋หลินเรียกได้ว่าอนาคตยาวไกล ภายภาคหน้าต่อให้คิดจะ
แข่งกับคุณหนูสกุลผู้ดีก็มีปัญหา ไหนเลยจะแยแสเจ้า”

ความจริงจ้าวอิงและไห่ซื่อล้วนเป็นผู้ฝึกยุทธ์ ความสามารถในการฟังดี
เยี่ยม ทุกคำล้วนได้ยินชัดเจน ไห่ซื่อกลั้นน้ำ ใช้ข้อศอกสะกิดจ้าวอิง ขณะที่
ใบหน้าชาวสะอาดของจ้าวอิงเพียงขึ้นสีแดงจาง ก้าวเท้ายาวเป็นนิพิศพราวกับ
อยากจะหลุดพ้นจากเสียงนินทาเหล่านั้น แต่ก็ยังคงได้ยินไล่หลังตามมา
ประโยคสองประโยค

“น่าเสียดายก็แต่หนุ่มน้อยฟางไห่ซื่อผู้นั้น คำสั่งเพิ่งถ่ายทอดลงมาว่า
ต้องไปประจำที่ชายแดนเหนือ นับจากนี้ก็คงยากจะได้พบแล้ว”

จ้าวอิงกลั้นไม่อยู่หลุดคำออกมา ปล่อยให้ไห่ซื่อโบหน้าแดงก่ำ ลากเขา
รีบร้อนวิ่งไปที่เรือนตัดเย็บ

เมื่อซื้อหลินผู้ดูแลเรือนตัดเย็บเห็นพวกเขาถึงแล้วก็รีบวางถ้วยชาลง ลูกชิ้นโค้งค้ำหน้า หยิบเสื้อผ้าชุดหนึ่งออกมาจากห่อผ้าแพร สะบัดคลื่ออกให้พวกเขาดู ใบหน้าที่ดูคล้ายก้อนแป้งมีความภาคภูมิใจ

“ไอ้โห ท่านลุงซื้อช่างลำเอียงนัก” จั๋วอิงโพล่งออกมาทันทีที่เห็น

เดิมเป็นแค่เสื้อแขนยั้งงู¹³ทำจากผ้าแพรสีควันทัวหนึ่ง ขนาดของมันเห็นได้ชัดว่าเป็นขนาดของลำตัวไห้ชื่อ ด้านหลังปักรูปเหยี่ยวจากเส้นไหมสีเขียวม่วง ขน กรงเล็บ และจะงอยปากของมันดูสมจริงราวมีชีวิต ในดวงตามีจุดสีหยก ทอแสงระยิบระยับ

ฟางจู้หัวหน้าชั้นที่วังหลวงครองอำนาจ พาบุตรบุญธรรมสองคนไปได้ดีไปด้วย คนโตรับราชการอยู่ในกองกำลังอวี๋หลินนานเป็นเวลาแปดปี อายุไม่ถึงยี่สิบสี่ปีก็ครองตำแหน่งขุนนางชั้นที่หกระดับพันทหารม้าของกองกำลังอวี๋หลิน คนเล็กปีนี้ได้ตำแหน่งทันฮวา¹⁴ในการสอบขุนนางฝ่ายบู๊ ก็ถูกส่งไปรับตำแหน่งแม่ทัพที่กองทัพหวงฉวนที่ชายแดนเหนือ พวกเขาเรือนตัดเย็บแต่ไหนแต่ไรทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย คุณภาพเนื้อผ้าไปจนถึงฝีมือการตัดเย็บล้วนถือเป็นชั้นยอด

ไห้ชื่อกลับรู้สึกไม่กล้ารับไว้ “เสื้อตัวนี้ช่างงามนัก แต่ท่านลุงซื้อจับข้าแต่งเสียอย่างกับนักแสดงงิ้ว พอถึงด่านหวงฉวนผู้อื่นไม่หัวเราะเยาะแหย่หรือเช่นนี้จะคุมทหารได้เช่นใดกัน”

ชื่อหลินเร่งรีบให้ไห้ชื่อไปลองสวมดู ไ้ชื่อรับเสื้อมาก่อนจะเดินเลี้ยวเข้าไปในห้องเล็กด้านข้าง

ภาษาของจั๋วอิงนั้นเป็นชุดขุนนางชั้นหกระดับพันทหารม้าของกองกำลัง

¹³ เป็นลักษณะพิเศษของเสื้อสมัยชิง แขนเสื้อนี้ปกติจะต้องพับขึ้นมาเพื่อความสะดวกในการใช้งาน แต่เวลาเข้าเฝ้าจะต้องปลดปลายแขนเสื้อลงทั้งสองข้าง การปลดแขนเสื้อนี้ถือว่าเป็นเอกลักษณ์พิเศษของการถวายความเคารพแบบแมนจู

¹⁴ คือตำแหน่งอันดับสามของการสอบขุนนาง

อวี๋หลิน พีนผ้าสีนิล บักลายสัตว์เทพเพยเหลียน¹⁵ สีชาดอมม่วง ช่วงล่างของ
 เลื้อเป็นลายคลื่นสมุทรสีคราม สีหยกและสีขาวยังหมดสามสี จั้วอิงสวมเพียง
 เลื้อแขนยี่งธนูรัตรูปตัวหนึ่ง พอสวมเลื้อขุนนางทับก็พอดีตัวดั่งคาด ชับให้
 รูปร่างดูสูงโปร่ง ยามนี้เขาไม่ได้สวมกวาน¹⁶ ของขุนนางฝ่ายบู๊ เพียงใช้ผ้าพู่สั้น
 ทำสีผูกเอาไว้ ทำให้ผิวขาวเนียน จมูกโด่งเป็นสัน ดวงตามลิกของเขาดูดียิ่ง
 ขณะกำลังชื่นชมอยู่ในใจนั้น ไห่ซื่อก็เดินออกมาจากห้องเล็ก เลื้อตัวนั้น
 กระชับเอวเล็กของเด็กหนุ่ม รูปร่างเพรียวผอม ผิวคล้ำกว่าจั้วอิงอยู่บ้าง ดู
 ดงงามน่าชมมอง นกเหยี่ยวที่ปักอยู่ด้านหลังดูคล้ายมีชีวิต ดวงตามกลมแหลม
 จับจ้องคนไม่ยอมละไปที่ใด

“ไม่นานมานี้ฮ่องฉ่างได้มาเยือนเรือนตัดเย็บของข้าน้อย เห็นต้นแบบ
 งานปักของเจ้าหลิว ไวยวายกล่าวหาว่าเจ้าหลิวร่างแบบมาจากเหยี่ยวที่เขาเลี้ยง
 ไว้ ชุดนี้ควรเป็นของเขา... ก็ ยังไม่ต้องพูดถึงว่ามีภูมณฑลยี่รบาลไม่ให้นำ
 เหยี่ยวเข้าวังเลย ต่อให้อนุญาต เจ้าหลิวไหนเลยจะได้เห็นกัน ข้าน้อยอุตสาห์
 หวังดีพูดว่างานปักนี้ใช้เส้นไหมทองแดงจากทางตะวันตกเฉียงใต้ของมณฑล
 เหลยโจวที่แคว้นจู้เหียน¹⁷ ส่งมาเป็นเครื่องราชบรรณาการ แม้ว่าจะสะท้อน
 แสงดูสวยงามแต่ว่ามีน้ำหนักมาก ข้ายังเนื้อหายาบที่มพิวคน หากแม่ทัพสวม
 ใส่ยิ่งถือว่าแล้วไป แต่มันเหมาะกับผู้สูงศักดิ์อย่างท่านฮ่องฉ่างอย่างแน่นอน
 รอมี่เส้นไหมใหม่เข้ามาค่อยให้เจ้าหลิวปักงานที่ประณีตงดงามนำไปมอบให้แก่
 เขาแทน...เอ่ยชมอยู่ยกใหญ่กว่าเขาจะรู้สึกสบายใจ ท่านฮ่องฉ่างนี่นะ...” ซื่อหลิน
 พร่าบ่นไปพลางพับเลื้อผ้าไหมให้เรียบร้อย

ไห่ซื่อเองก็ไม่รู้จะตอบเขาเช่นใดดีจึงได้แต่หัวเราะเท่านั้น

¹⁵ มีหน้าที่ควบคุมสายลม มีกายเป็นนกและหัวเป็นกวางหรือบางแห่งก็วาดกายเป็นกวางหัวเป็นนก

¹⁶ เครื่องประดับศีรษะครอบมวยผมของจีนโบราณ

¹⁷ ปกครองโดยราชวงศ์โจฟะ

ฮ่องเต้สวี่จนถึงปัจจุบันยังไม่มีทายาท อ่องนางพระอนุชาคนเดียวก็มี
นิสัยเสเพล ใช้เงินสิ้นเปลือง มีอาชญากรรมใหญ่ แคว้นที่กว้างใหญ่นี้ นับตั้งแต่
สิ้นสุดศึกสงครามรวมเป็นแผ่นดินเดียวมาก็เป็นเวลาเพียงแค่อิบสี่ปี หาก
ฮ่องเต้สวี่เป็นอันใดไปก็ไม่มีผู้ใดสืบทอดบัลลังก์แล้ว

จ้วอิงไม่ได้พูดอะไร เพียงยื่นมือออกไปลูบเหยี่ยวที่แผ่นหลังของไห่ซือ
ลัทธิร้ายตัวนั้นคล้ายจะกรีดผ่านแผ่นผ้าพุ่งตัวออกมา ท่วงท่าสง่างามยิ่ง

ซือหลินฉีกยิ้มพูดว่า “มิกล้าละเลยต่อคุณชายใหญ่ เพยเหยียนบนชุด
คลุมของท่านนั้นก็ปักด้วยฝีมือของเจ้อหลิว เพื่อทำชุดให้คุณชายทั้งสอง
นั่งหนูคนนีหุ่มสุดกำลังจริงๆ หมกตัวอยู่ในห้องมืดๆ ตัวคนเดียว ก้มหน้า
ก้มตาเย็บปักผ้า”

“เหตุใดต้องทำถึงเพียงนี้ มิใช่งานที่ต้องเร่งรีบเสียหน่อย” จ้วอิงเอ่ย

ไห่ซือหมุนตัวมา จ้องมองจ้วอิง ยิ้มๆ ไม่พูดไม่จา มองจนใบหน้าขาว
เนียนเหมือนหิมะของจ้วอิงเริ่มขึ้นสีแดงระเรื่อ

“คุณชายเล็กพຽ่งนี้ก็ต้องติดตามทัพไปเฝ้าประจำการที่ด้านหวงฉวนแล้ว
ผู้ไม่เกี่ยวข้องล้วนไม่สามารถเดินทางไปร่วมส่งได้ สิ่งนี้เลยขอมอบให้ท่าน
เป็นการอวยพรล่วงหน้า ฝากความหวังโยของข้าน้อยไปถึงหัวหน้าชั้นที่ฟาง
ด้วย ข้าน้อยขอตัวก่อนแล้ว” ซือหลินพริ้มเอ่ยจบก็ยกมือขึ้นค้ำัน ก่อนจะ
หมุนตัวพาร่างอ้วนป้อมถอยออกนอกประตูไป

สายน้ำสีหยกข้ามลากผ่านหว่างนิ้วและเส้นผม ฟองน้ำเล็กละเอียด
สะท้อนดูคล้ายทรายเงินนับล้านเม็ดโยกลอยขึ้นมาเหนือผิวน้ำ

ในขณะที่ตัวนางกลับจมลงเบื้องล่าง ภายในน้ำทะเลที่ไร้สัมผัสเสียงและ
แสงสว่างสาดส่อง คล้ายมีมือที่ไร้รูปจูงนำไปยังส่วนลึกอันแสนมืดมิดที่มีอาจ
หยั่งรู้ ร่างกายค่อยๆ ดิ่งลงแต่กลับไม่มีวันลงไปถึงใต้สมุทร

ไห่ซือแหงนหน้าขึ้นอย่างเหม่อลอย ผืนสมุทรสีเขียวหม่นคล้ายนภา
เพี้ยนสีดูสูงชันเรื่อยๆ จนเริ่มมีอาจเอื้อมถึง ร่างยักษ์สะท้อนแสงสีเขียวก้าว

ผ่านหน้านางไปอย่างไรเสีย หายวับไปในส่วนลึกของความมืด แสงสีแดงหม่น
เส้นหนึ่งค่อยๆ แพร่กระจาย ไล่มาตามคลื่นน้ำสัมผัสผืนลูกแก้วของนาง ที่ความ
รู้สึกเย็นลื่นเอาไว้

กลางหวนยื่นมือมาหานาง ไบหนักามไว้ที่ติมิความร้อนใจ

นางเองก็พยายามยื่นมือไปหาอีกฝ่ายแต่กลับคว้าได้เพียงสายน้ำ
ร่างกายยังคงจมดิ่งลงช้าๆ อย่างมีอาจช่วยได้ นางมองสองมือของตัวเองอย่าง
สิ้นหวัง พวกมันทั้งเล็กทั้งอ่อนนุ่ม เพียงพริบตานางก็ย้อนกลับไปในวันเด็ก
ท่ามกลางความมืดมิด ฝ่ามือก็เริ่มทอแสงสว่างสีขาว ทีละขีดทีละเส้น ดูใกล้
จะร่างเสร็จเป็นอักษรงามสองตัวแล้ว

ทันใดนั้นไฟช่อก็ลืมหูลืมตาขึ้น มือเท้าเย็นเฉียบ สายลมเย็นของยามราตรี
คล้ายสายน้ำปัดผ่านแก้มของนาง

สิบปีแล้ว ฝันร้ายนี้ก็ยังคงตามติดนางไม่เลิกรา

นางขยับหน้าที่วางอยู่บนหมอนเล็กน้อย มองไปยังหน้าต่างห้องนอนที่
เปิดกว้าง ในทิวทัศน์ยามค่ำคืนมีแสงไฟนับไม่ถ้วน สายน้ำมีกลิ่นหวนกลับ ตวัด
วาดเป็นถนนหยั่งอันและหยั่งเลื้อยสองสายใหญ่

“ควรตื่นได้แล้ว” ฟางจุ่มสวมชุดพิธีการของขุนนางลายบุปผาถึง¹⁸สี่คราม
แก่ หันหน้ากลับมามองผ่านทางหน้าต่าง

ไฟช่อเงยไปครู่หนึ่ง เอ่ยขึ้นเสียงต่ำ “ฝันอีกแล้ว”

“โตขนาดนี้แล้วยังกลัวฝันร้ายอีกหรือ” บุรุษขี้มบาง

ไฟช่อก้มหน้ามองฝ่ามือที่ไร้ซึ่งความผิดปกติของตน ในที่สุดก็คว้าเสื้อ
มาคลุมกายลุกขึ้นจากเตียง เดินไปยืนเคียงไหล่กับเขา

กำหนดการเปลี่ยนเวรเฝ้ารักษาการณ์ของกองทัพหลวงฉวน กองทัพ
เฉิงเฉิง กองทัพฉู่เว่ยที่เกิดขึ้นทุกห้าปีกำลังจะมาถึง ปีนี้ชายแดนไม่สงบสุข

¹⁸ เป็นลวดลายรูปเถาวัลย์และดอกไม้ นิยมใช้กันในสมัยราชวงศ์ถังจึงมีชื่อเรียกว่าลาย
บุปผาถึง

มีการเพิ่มทหารอีกทัพละสามหมื่น ทั้งหมดหนึ่งแสนแปดหมื่นนายทหาร ฟรุ้งนี่
เข้าต้องไปรอฟังคำสั่งการที่นอกประตูเมืองจี้ เมืองเทียนฉีที่แต่เดิมก็เป็นเมือง
ไ้ไรราตรี ยามนี้ยิ่งครึกครื้นมากกว่าปกติ

ในวังหลวงเองก็ไม่สงบเช่นกัน วังต้องห้ามมีกิ่งไม้ใบไม้ของต้นไม้¹⁹
กระจัดกระจายไปทั่ว ทุกครั้งพอถึงช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง ใต้ณาสีคราม
ทุกพุ่มทุกกิ่งจะอาบย้อมไปด้วยสีชาดสะท้อนกับกำแพงเรือนตำหนักสีดำขาว
ในความนิ่งเรียบของสีชาดก็ขับความงามของสีแดงสดให้เด่นชัด ยามนี้เป็นช่วง
รัตติกาล เปลวไฟในโคมแก้วทะลวงผ่านแกนออกมาดูคล้ายเส้นด้าย เกาต้นไม้อ
โยกเอน แสงไฟสะท้อนเผยให้เห็นสีแดงของใบไม้

จะมีก็แต่ตำหนักจินเฉิงที่ประทับของฮ่องเต้สวีเท่านั้นที่เงียบเหงา แม้ว่า
ขุนนางจะพากันลูกสวมชุดเต็มยศพร้อมแล้ว แต่พวกเขาที่รู้ดีว่าฟรุ้งนี่การอ่าน
รายงานคำสั่งการนั้น ฮ่องเต้สวีก็คงไม่เสด็จเช่นเคย แต่ก็ยากจะพูดได้ บางที
อาจจะนึกเปลี่ยนใจมาเยือนประตูเมืองจี้อ่านคำสั่งการทหารจริงๆ ก็เป็นไปได้ ด้วย
เหตุนี้ในคำคืนของเมืองเทียนฉีอันกว้างใหญ่ก็ยังม้าม้าและคนออกมาเดิน
ขวักไขว่ ล้างทำความสะอาดถนน รถม้าวิ่งเปิดม่าน ด้วยเกรงว่าจะเกิดเรื่อง
ไม่คาดฝันขึ้น

“เพื่อความคิดที่อาจเกิดชั่ววูบของโอรสสวรรค์ ถึงกับมีคนตั้งมากพุ่มเท
สุดชีวิต แต่ว่า...งามจริงๆ” ให้ชื่อเอ่ยความในใจออกมา

“เจ้าเองก็ควรแต่งตัวให้พร้อมได้แล้ว เวลาเที่ยงคืนเข้าค่ายเคลื่อนพล
มาตั้งขบวนที่ประตูเมืองจี้ แม้มี่แม่ทัพเก่าคอยดูแลแต่เจ้าเองก็จะละเลยหน้าที่
ไม่ได้”

ชุดขุนนางของให้ชื่อนั้นคือชุดขุนนางชั้นแปด พับวางไว้เรียบร้อยบน
หัวเตียงพร้อมกับชุดคลุมตัวในผ้าโปร่งสีครามไล่จากอ่อนไปเข้มรวมห้าสี
นางสะบัดสวมชุดคลุมสีครามวันขึ้นในสุดก่อน คิดเอาสายผ้าพันออกมาพัน

¹⁹ ต้นเมเปิล

อ้อมไปผูกไว้ด้านหลัง นางแต่งกายเป็นบุรุษตั้งแต่ทักขวบ ไม่เคยยอมให้คนรับใช้ข้างกาย แต่ชุดขุนนางที่ซ้อนทับกันหลายชั้นตอนนี้ หากไม่มีคนช่วยก็ยากยิ่งที่จะสวมใส่

“พ่อบุญธรรม...” ไห้ชื่อเอ่ยเรียกอย่างลำบากใจ ลมราตรีโชยมาหวิผสมยารที่ทิ้งดิ่งจนถึงเอวของนาง ใบหน้าที่มีความงดงามของทั้งชายหญิงเวลานี้กลับดูมีเสน่ห์เข้ายวน

ฟางจูโคลงศีรษะเล็กน้อยพลางเอ่ยขึ้น “ข้าจะไปเรียกจ้าวอิงมาช่วยเจ้าแต่งตัว”

ไห้ชื่อยิ้มบาง “คิดว่าเขาเองก็กำลังยุ่งกับการแต่งตัวอยู่เหมือนกัน”

ฟางจูส่ายศีรษะ “ต่อให้เจ้าแสดงตนเป็นบุรุษต่อหน้าผู้คนนานสิบปี สู้รบติดกับจ้าวอิงมาตั้งแต่เล็ก แต่อย่างไรเสียก็ต้องจำไว้ว่าตัวเองเป็นสตรีสักวันก็ต้องแต่งออกไป”

น้ำตาเอ่อคลอขอบตาของไห้ชื่อ เพียงแต่นางห้ามมันไว้ได้ทันจึงไม่รินไหลลงมา อีกทั้งยังพูดต่อด้วยรอยยิ้ม “ตอนที่พ่อบุญธรรมเข้าเวรอยู่ในวังหลวงมีใช้รับใช้เหล่านมอยู่เป็นประจำหรือ พี่จ้าวอิงอย่างไรเสียก็เป็นบุรุษ ตามมารยาทแล้วมีความไม่เหมาะสมอยู่มาก רבกานพ่อบุญธรรมช่วยข้าแทนจะดีกว่า”

อย่างไรเสียก็เป็นบุรุษ...ประโยคนี้ในหูของชั้นที่เกรงว่าจะไม่มีประโยคใดอื่นถากถางหยาบคายได้มากกว่านี้แล้ว

ในดวงตาของฟางจูยามนี้คล้ายทะเลสาบที่ถูกผืนน้ำแข็ง...นิ่งเรียบ ก่อนที่เขาจะเดินอ้อมไปด้านหลังไห้ชื่อ ช่วยนางผูกสายคาดชุดให้แน่น

ในช่วงมืดค่ำของรัตติกาลที่มีสายลมเย็นพัดเอาไอหนาวเข้ามาเช่นนี้ ไม่รู้ว่าสาวในวังจากตำหนักใดคิดหลายคำคืนอันยาวนานนี้ เสียงดีดผิผาจึงดังขึ้นราวๆ

ไห้ชื่อกางแขนทั้งสองออก ประหนึ่งเป็นตุ๊กตาแกะสลักอย่างประณีตตัวหนึ่ง ปลอ่ยให้เขาใช้ผ้าโปร่งและผ้าแพรทอร่างตนเป็นชั้นๆ นิ้วมือของฟางจูที่

สัมผัสแก้มนางอย่างแผ่วเบาเต็มไปด้วยความอบอุ่น ต่อให้หยดน้ำตา ร้อนระอุ และหนักอึ้งหยดลงและตกกระทบบนมือของเขา สองมือนั้นก็เพียงซบงักไปชั่วขณะ ผมยาวสีนิลถูกเขาค่อยๆ รวบขึ้น ครอบด้วยกวนผ้าแพรดำของขุนนางฝ่ายนี้... ผ้าที่ใช้มัดกวนแบ่งเป็นห้าสี แต่ละอันถูกดึงมามัดแน่นที่ใต้คาง สุดท้ายค่อยเอาดาบประจำตัวกับป้ายชวन्हิน²⁰ ลีทองห้อยไว้ข้างเอวของนาง บนพู่ของป้ายข้างเอว นั้นผูกไข่มุกสีเหลืองขนาดใหญ่เอาไว้สามเม็ด ใต้แสงไฟเลื่อนรางสะท้อนแสงระยิบ ใ้ให้ชื่อจำได้ นั่นคือไข่มุกที่เสียมอบให้นางเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก นางเฝ้าปากหันหน้ากลับมามองอีกครั้ง ยามนี้นางมีรูปลักษณะเป็นชายหนุ่มฝ่ายนี้ที่องอาจงามสง่าคนหนึ่งแล้ว แววดาเยือกเย็นดุจเกล็ดน้ำแข็ง ไม่มีความรักใคร่ใดๆ หลงเหลืออยู่ภายในอีก

หลังจากฟางจู้และจิวอิงไปส่งไฟชื่อแล้ว ก็มุ่งหน้าไปยังตำหนักจินเจิง

เตรียมพร้อมรับใช้ห้องใต้ส้วตึ้นบรรทม

ยามน้ำค้างตก ในวังก็นำขามมาแจ้งว่าเมื่อคืนห้องใต้ตรวจฎีกาจนเหนื่อย ลำ วันหนึ่งไม่เดินทางไปประตูเจิงจิวอ่านคำสั่งการทหารแล้ว

ก่อนฟ้าสว่างทุกแห่งหนมืดสนิทราวกับถูกสาดด้วยน้ำหมึก ทหารกล้าหนึ่งแสนแปดหมื่นนายคุกเข่าร้องตะโกนทรงพระเจริญหมื่นปีเสียดังก้องไปไกลลิบลิ่ บนกำแพงเมืองมีคบไฟจุดสว่างเป็นแถวยาว ชุดเกราะกระเพื่อมขึ้นลงคล้ายคลื่นสมุทรยามราตรี ภายใต้คำสั่งของธงทหาร พลทหารก็แบ่งกองกัน แยกย้ายออกจากเมืองเทียนฉี กองทัพอุ๋นเว่ยใช้เส้นทางเหอซีมุ่งไปยังด่านจวิน กองทัพเจิงเจิงมุ่งไปยังด่านมั่วเกอ กองทัพหวงฉวนไปทางทิศตะวันตกมุ่งไปยังด่านหวงฉวน สับเปลี่ยนกันประจำการเฝ้ารักษาความปลอดภัย

เมื่อเดินทางมาถึงหน้าปากช่องเขาแคบคดเคี้ยว ไฟชื่อก็หยุดม้า จาก

²⁰ บุตรมังกรตนที่ห้าในบรรดาเก้าบุตรมังกร ลักษณะคล้ายราชสีห์ มีนิสัยรักความสงบ ชอบวันและชอบนั่ง จึงมักถูกสลักเอาไว้บนฐานที่นั่งของพระพุทธรูป

เมืองเทียนฉีไล่ไปทางเหนือ รูปร่างของเทือกเขาหมิงลั่วคล้ายคันธนูโค้ง กลายเป็นกำแพงป้องกันทางธรรมชาติของเมืองหลวง มีปากช่องเขากว้างตรงกลาง เทือกเขานี้เท่านั้นที่สามารถเข้าไปอีกฟากซึ่งเป็นตำแหน่งของด่านหวงฉวนได้

“ผ่านตรงนี้ไปก็จะมองไม่เห็นเมืองเทียนฉีอีกแล้ว ตอนข้าอายุสิบห้าได้ไปค่ายทหารหวงฉวนครั้งแรกนั้นยังเป็นเพียงแค่ทหารเล็กๆ พอเดินมาถึงตรงนี้ก็ร้องไห้แล้ว” จางเฉิงเขียนที่ขี้ม้ายู่ข้างไห้ชื่อมองท้องฟ้าขณะเอ๋ยขึ้น

จางเฉิงเขียนผู้นี้อายุประมาณสามสิบสองสามสิบสามปี เป็นแม่ทัพที่ค่ายทหารหวงฉวนส่งมารับรายชื่อและเสบียง

“ทำไมหรือ ตอนนั้นที่จางกลัว?” ไห้ชื่อลากเสียงถาม

จางเฉิงเขียนหัวเราะเผยให้เห็นฟันขาวทั้งปาก “ที่ใดกัน ข้าแค่รู้สึกวุ่นวายที่สุดในชีวิตไม่ต้องเรียนการฆ่าหมูกับบิดาในชนบทอีกแล้ว สามารถทำศึกสร้างผลงานได้แล้ว เพียงแค่คิดก็ดีใจถึงขั้นหลังน้ำตาออกมาเลยละ”

เมืองหลวงอันกว้างใหญ่ยังคงหลับใหล ยามอรุณเบิกฟ้า นอกประตูเฉิงจี้ก็เต็มไปด้วยใบเฟิงชี่สีขาวดปลิวฟุ้งดุจหมอกควัน บางทีนี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้เห็นใบไม้แดงของเมืองหลวงแล้ว

ช่างเถิด พุดจาทำร้ายจิตใจเช่นนั้นออกไปแล้ว หากได้พบกันอีกแล้วจะอย่างไรเล่า

ไห้ชื่อยิ้มเย้ยตนเองก่อนจะดึงบังเหียนเปลี่ยนทิศ เร่งม้าให้วิ่งอ้อมปากช่องเขา ทิ้งเมืองเทียนฉีให้รั้งอยู่เบื้องหลัง

สอง ทิวทัศน์ผันเปลี่ยนง่ายดูลมโชย

พอทัพใหญ่ข้ามทะเลจนหมิงมาถึงเมืองชวงหวน ท่าเรือของมณฑลฮั่นโจว ก็มุ่งหน้าต่อไปที่เมืองชวงหวน

สามร้อยปีก่อน ตอนที่เมืองชวงหวนยังมีนามว่าเป่ย์ตูอยู่นั้น พ่อค้าที่มาจากทางเหนือของมณฑลเหลียวโจวนำเส้นไหมเพลิงมาขายยังสถานที่แห่งนี้ ทุ่มเงินจ้างช่างฝีมือของชาวแดนตะวันตก ถือโอกาสใช้ช่วงเวลาสั้นๆ ที่แห่งแล้งที่สุดเพียงสามสิบวันในเดือนเจ็ดของทุกปีถักทอเส้นไหมเพลิงเป็นผ้าแพรหนา กล่าวกันว่าต่อให้เป็นสุดเขตเหนือของมณฑลชางโจวที่กระหังเกราะเหล็กยังถูกน้ำแข็งหุ้มนั้น แค่อีเสื้อตัดเย็บจากผ้าแพรนี้เพียงชิ้นเดียวก็สามารถต้านไอเย็นเข้าสู่ผิวกายได้แล้ว ผู้คนจึงขนานนามมันว่าผ้าแพรชวงหวน²¹ล้ำค่ายิ่ง

ไม่นานนามสิ่งของก็ได้กลายมาเป็นนามสถานที่ มณฑลปกครองของราชวงศ์เจ็งก็ค่อยๆ ขยายไปทางเหนือ หลังอนารยชนล่าถอยขึ้นเหนือ ชาวแดนตะวันตกจึงเปลี่ยนชื่อเมืองเป่ย์ตูให้กลายเป็นเมืองชวงหวน กลายเป็นเมืองหลวงของมณฑลฮั่นโจวใต้การปกครองของราชวงศ์เจ็ง

²¹ แปลว่าหวนหิมะ

เนื่องจากช่วงทวารนออยู่ทางทิศตะวันตก ทิวทัศน์และสิ่งของจึงมีความแตกต่างกับแดนตะวันออกอยู่มาก ตลอดทางหากเป็นจุดที่มีแหล่งน้ำ ฟุ้งหญ้าก็จะเขียวชอุ่ม วัวแพะเดินกันเป็นฝูง เมืองเจริญรุ่งเรือง ผิดกับจุดอื่นที่ล้วนแต่เป็นทะเลทราย อากาศแดนเหนือเหน็บหนาว ทุกครั้งที่ย่างเข้าฤดูหนาวอนารยชนแคว้นกุกูก็จะข้ามเทือกเขาผีหลัวอพยพไปทางทิศใต้ ยึดชิงผืนหญ้าและสัตว์เลี้ยงในพื้นที ด้วยเหตุนี้ทุกห้าปีของฤดูใบไม้ร่วงที่มีการผลัดเปลี่ยนเวร ทหารเก่าในค่ายเจ็ดหมื่นนายบวกทหารใหม่อีกสามหมื่นนายจึงปักหลักเฝ้าอยู่ที่ชายแดนด้านหลวงฉวน รอถึงฤดูใบไม้ผลิแล้วจึงค่อยเคลื่อนพลทหารเก่าสามหมื่นนายกลับไปยังแดนตะวันออก

ตอนฮ่องเต้องค์ก่อนยังครองบัลลังก์อยู่นั้น อ่องซัวฉู่เพิ่งอื้อถือโอกาสเปลี่ยนแวรช่วงสารทฤดูซึ่งการเฝ้ารักษาความปลอดภัยของเมืองหลวงอ่อนแอ สถาปนาตนเป็นกษัตริย์ นำทัพเข้าบุกปราบพลพรรคของหวังเหยียนเหนียน เจากวง หลัวซือหย่วนและอื่นๆ นำความวุ่นวายมาสู่ทุกหนแห่ง แดนตะวันออกปั่นป่วนไม่เป็นอันสงบ

ตอนนั้นอ่องสัวฉู่จึงอื้อได้สืบเก้าปี นำทัพบุกตีค่ายทหารในเขตซานเมือง สู้รบกับกองทัพทหารของผู้นำแคว้นต่างๆ นานถึงแปดปี รวมแผ่นดินเป็นหนึ่ง สถาปนาตนขึ้นเป็นฮ่องเต้ สมญานาม ฮ่องเต้สัว กำหนดปีรัชศกเป็นเทียนเลียง ปัจจุบันก็ถือเป็นปีรัชศกเทียนเลียงที่สิบสามแล้ว

การเปลี่ยนแวรสามค่ายทหารชายแดนของสารทฤดูปีนี้ นอกจากทหารสามหมื่นนายที่กำหนดไว้เป็นประจำสำหรับทุกค่ายแล้ว ยังมีการเพิ่มทหารใหม่อีกสามหมื่นนาย การเกณฑ์ทหารและแรงงานเพียงพริบตาถือเป็นเรื่องใหญ่สำหรับเรื่องนี้ราชสำนักมีการดิเคียนกันอยู่บ้าง เช่นนี้เมืองหลวงก็ตกอยู่ในสภาวะอันตรายไปโดยปริยาย เพราะทหารชุดใหม่แก่หมื่นนายนี้เดิมเตรียมไว้เพื่อเสริมกองกำลังอู๋หลินกับค่ายทหารในเขตซานเมืองที่มีอยู่เพียงสองแสน นาย เพราะเมื่อใดที่กำลังทหารของเมืองหลวงและซานเมืองอ่อนลง คนที่ลุกขึ้นคัดค้านโดยมากมักเป็นขุนนางเก่า เหตุกบฏของอ่องซัวฉู่เพิ่งอื้อเมื่อยี่สิบเอ็ด

ปีก่อนสลักรอยลึกแห่งความเจ็บปวดไว้ในความทรงจำของพวกเขา

“แปลกจริง...” จางเฉิงเขียนถูกกลมแรงที่ปนเปื้อนเศษทรายพัดเข้าใส่ ทำให้ต้องหรีตาลงเล็กน้อย

ไห้อู้อที่ไ้ตามมาจากทางด้านหลังถามขึ้น “ทำไมหรือ”

“พวกเราเดินทางจากทิศตะวันออกเฉียงใต้รุดมาตะวันตก ก่อนที่พายุหิมะจะกลบทางบนเขาในเดือนสิบของทุกปี อย่างน้อยก็จะได้เจอกลุ่มพ่อค้า แคว้นเหลยที่ไม่กลัวตายบางส่วนเร่งรุดชนค้ำฝอย นุ่น และเครื่องหอมกลิ่นชะมดไปยังแคว้นเจียหม่าน ตามหลักแล้ว ปีนี้ด่านหวงฉวนจะมีทหารทั้งหมดหนึ่งแสนสองหมื่นนายมาประจำช่วงเหมันตฤดู ชาวภู่เองก็คงไม่กล้ามาหาเรื่องในเวลาเช่นนี้ ทางไปมณฑลฮั่นโจวก็น่าจะยิ่งปลอดภัยถึงจะถูก” ขณะที่พูดอยู่นั้น แม่ทัพชายแดนร่างใหญ่ลากสายตาไปที่บังเหียนในมือตน พึมพำอันใดสักอย่างคล้ายกำลังอธิบายกับไห้อู้อ แต่ขณะเดียวกันก็คล้ายกำลังพึมพำกับตัวเอง “แต่ระหว่างทางมานี้เจียบสงบผิดปกติ ชาวหนานผี ชาวจู้เหนียน ชาวหนิฮวาล้ว ไม่มีเลยแม้แต่ผู้เดียว แม่มันเถิด หนาวเหลือเกิน”

ประหนึ่ง ‘ท่านกำลังพูดว่าชาวภู่มาถึงด่านหวงฉวนแล้ว...’ ไห้อู้อหันมองไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ทะเลทรายเกอบี²²กว้างใหญ่เร้งว่าง นภาที่มีดครึ่มนี้เปรียบดั่งศัตรูซุ่มโจมตีลิบทิศ ความอันตรายมีอาจคาดเดาได้

“หากพวกเขาบุกตีด่านหวงฉวน ยามพวกเร้าข้ามเมืองซวงหวนก็น่าจะไ้ได้ทราบข่าวแล้ว แต่ยามนี้ทะเลสาบในทะเลทรายเกอบีควรจะมีน้ำเต็ม นอกจากแม่น้ำที่ไหลผ่านเทือกเขาผีล้วยที่ยังมีพีชเขียวให้ไ้ได้เห็นแล้ว สถานที่อื่นล้วนแห้งแล้ง ซึ่ยังอันตรายไ้เส้นทางคมนาคม หากพวกเขาไม่บุกด่านหวงฉวน เช่นนั้นแล้วจะไปไ้ไ้ได้อีก”

สายลมแรงแถมเงาขาผืนหนึ่งกวาดผ่านเบื้องหน้าของไห้อู้อไป บางสิ่งตกลงบนหลังมือของนาง เมื่อเพ่งพินิจมองดูก็เห็นว่าสิ่งที่ดูคล้ายขนนกนั้นกลับ

²² หรืออีกชื่อว่าทะเลทรายโกบี

ละลายกลายเป็นหยดน้ำที่เย็นเฉียบ นางตะลึงงัน แหงนหน้ามองฟ้า เมฆดำ หนาตุ่มตะกั่วเคลื่อนขยับ ไปรยเศษผงกะพริบแสงสีชาวจางลงมาที่ละนิดๆ ทำให้สายลมแปรเปลี่ยนเป็นหนาวแห้ง

เฟิงปลายเดือนเก้าแต่กลับมีหิมะตกเสียแล้ว

หิมะเริ่มโปรยลงมาจากชั้น ไม่นานนักก็มีอาจมองเห็นหนทางเบื้อง หน้าที่อยู่ห่างเพียงไม่กี่ลิแล้ว ช่วงหนึ่งกองทัพขบวนยาวดูจลั้วตัวมังกรเกิด ความปั่นป่วนขึ้นเล็กน้อย ขณะที่ให้ชื่อกำลังคิดจะปลอบขวัญเหล่าทหารได้ บังคับบัญชากลับถูกจางเจิงเขียนบีบไหล่เอาไว้เสียก่อน

“ธารน้ำแข็ง พวกเขาเข้ามาทางธารน้ำแข็ง!”

“ธารน้ำแข็งอันใด ธารน้ำแข็งภูเขาฝูซาน? ที่นั่นมีอาจข้ามผ่านได้เลย มิใช่หรือ!” ให้ชื่อสงสัย ชมวดคิ้วแน่น

“หลายปีมานี้สภาพอากาศอุ่นขึ้นอย่างน่าประหลาด ธารน้ำแข็งย่อม ละลายไปไม่มากก็น้อย เหวลึกระหว่างลึมน้ำแข็งกับก้อนหินค่อยๆ ถูกโคลน ทรายที่โดนน้ำกัดเซาะทับถม พอฤดูหนาวมาเยือนอีกครั้ง น้ำที่แข็งก็ทำให้ เส้นทางเรียบขึ้นมาก แต่พอเป็นเช่นนี้แล้วธารน้ำแข็งก็ลื่นถล่มได้ง่าย มีอาจใช้ เดินทางได้ หากลื่นสะเทือนเกินไปก็อาจเกิดหิมะถล่ม ด้วยเหตุนี้ด้านหน้า ธารน้ำแข็งภูเขาฝูซานพวกเราจึงทิ้งทหารเฝ้าเมืองสุยจิงจุนไม่ถึงสองพันนาย แต่ปีนี้ระหว่างทางไปมณฑลอันโจวก็มีหิมะตกตั้งแต่ปลายเดือนเก้าแล้ว ทาง ด้านแคว้นกุ่คู เกรงว่าเดือนเก้า ไม่ลื่น ลื่นเดือนแปดหิมะน่าจะกลบทุ่งหญ้าไป แล้ว!”

บนแคร่ของจางเจิงเขียนมีเกล็ดหิมะเกาะ พอเขาหันหน้าขวับ หิมะ หย่อมนั้นก็ค่อยๆ ร่วงหล่นลงมา “นี่มันสภาพอากาศหนาวเหน็บที่หลายสิบปี ถึงได้พบสักครั้ง ธารน้ำแข็งถูกแช่แข็งจนแน่นหนา นอกจากใช้เส้นทางข้าม เทือกเขาผีหลัวไปยังด่านหวงฉวนแล้ว ธารน้ำแข็งนี้ก็ถือเป็นเส้นทางที่ดีที่สุด อีกทั้งพื้นที่เป็นที่ราบสูงขรุขระ ง่ายต่อการซุ่มไพร่พล หากข้าเป็นชาวกุ่คู ข้า เองก็ย่อมใช้เส้นทางธารน้ำแข็ง!”

“พวกเขาหนีมาได้ไม่มาก เช่นนั้นจะต้องบุกปล้นเป็นแน่” ใ้ชื่อเอ่ยอย่างร้อนใจ

จางเจิงเขียนกัดฟันกรอด แก้มหนูนปุดเผยให้เห็นลัษณกรามแข็ง “ใช่แล้ว หลังออกจากธารน้ำแข็งได้ยี่สิบสี่ก็จะเป็นสุยจิงถุน ที่นั่นมีทหารเผ่ารักษาการณ์ไม่ถึงสองพัน ชาวบ้านที่อาศัยเมืองหน้าด่านนี้ก็เพียงแค่สองพันกว่าคน พ่อค้าที่เดินทางผ่านไปมามักจะสมเสียบึงกันที่นั่น ตอนนี้อยู่ห่างจากด่านหลวงฉวนอยู่ห้าร้อยห้าสิบสี่ อยู่ห่างจากสุยจิงถุนสองร้อยสิบสี่ ข้ายังชนเสียบึงสำหรับให้คนหนึ่งแสนสองหมื่นนายใช้ผ่านฤดูหนาวอีก จะว่าวามไม่ได้ เมืองสุยจิงถุนแห่งนี้ เกรงว่าคงจะ...”

“พี่จาง ท่านคุมเสียบึงกลับไปค่ายก่อน ข้าจะไปเมืองสุยจิงถุนให้เอง!” อยู่ๆ ใ้ชื่อก็เอ่ยขึ้น

จางเจิงเขียนอดไม่ได้ที่จะหันกลับไปพินิจดูหนุ่มน้อยผู้นี้แวบหนึ่ง ได้ยินมานานแล้วว่าแม่ทัพใหม่ฟางใ้ชื่อผู้นี้เป็นทันฮวาของการสอบขุนนางฝ่ายบู๊ ก่อนออกจากเมืองหลวงจางเจิงเขียนได้พบเขาเพียงแค่สองครั้งเท่านั้น ครั้งหนึ่งที่ได้ประตูเจิงจี้ ฟางใ้ชื่อผู้นี้สวมชุดขุนนางเต็มยศ เด็กหนุ่มรูปร่างองอาจ ผิวสีน้ำตาล คิ้วโค้งเรียวยาวดุจสตรี ข้าได้ยินว่าเป็นบุตรบุญธรรมของชั้นที่ทรงอำนาจผู้หนึ่ง จางเจิงเขียนมองแล้วก็รู้สึกใจหม่นหมอง คุณชายตระกูลขุนนางนั้นเขาพบเจอมาไม่น้อยและไม่ได้เรื่องสักคนจึงไม่ได้คาดหวังอันใดอีก ขอเพียงไม่สิ้นใจอยู่ที่ชายแดนให้พวกตนต้องลำบากก็ถือว่าดีมากแล้ว แต่ตลอดทางมานี้ เขารู้สึกว่ามีหนุ่มน้อยผู้หนึ่งนิสัยมุ่งมั่นอดทน ลำบากเท่าใดก็มีหัวน ค่ายวิญญานที่ยิมร้างของผู้อื่นมากก็มีปาน มิใครใส่ใจตนเองเลย ยามนี้พอได้ยินใ้ชื่อกล่าวเช่นนั้นก็ยิ่งกังวลขึ้นมา

“เจ้าเพิ่งออกทัพครั้งแรก ข้ายังไม่มีส่วนนี้ เรื่องนี้...”

“พี่จาง เสียบึงฤดูหนาวของคนแสนสองหมื่นคนล้วนอยู่ในความรับผิดชอบของท่าน แน่หนอนว่าจะปลีกตัวมาไม่ได้ แต่เมืองสุยจิงถุนนี้พวกเราเองก็เพิกเฉยไม่ใยดีไม่ได้เช่นกัน มิเช่นนั้นหากเรื่องนี้แพร่พรายออกไป วันหน้า

“ยังจะมีผู้ใดกล้ำมาเมืองหน้าด่านนี้อีก”

จางเฉิงเซียนทราบดีว่าที่เขากล่าวมานั้นมีเหตุผล แต่ก็กลัวว่าเขาจะเป็นเด็กน้อยไร้เดียงสาที่ไร้รู้ความโหดร้ายของสนามรบ จึงได้แต่เรียกให้พวกทหารม้าที่มากประสบการณ์กลุ่มหนึ่งไปกับเขา พร้อมแบ่งทหารฝีมือดีอีกแปดพันนายให้ไปด้วย...มองดูกลุ่มทหารกล้าเดินฝ่าพายุหิมะอันโหดร้าย เร่งรุดเดินทางไปยังเมืองสุยจิ่งถุนแล้ว จางเฉิงเซียนก็บดเศษหิมะที่เกาะอยู่บนแคราออกหันกลับมามองกองทัพใหญ่ด้านหลังตน ตะโกนออกไปว่า

“ยืนนิ่งกันอยู่ทำไม! เร็วเข้า! พรุ่งนี้ก่อนฟ้ามีดจกต้องไปถึงค่าย!”

ยามโพล้เพล้วันต่อมา กองทัพใหญ่จำนวนหกหมื่นสองพันนายชน

เสียบียงอาหารมาถึงด่านหวงฉวนตั้นเขาผีหลัว หลังปรึกษากันเรียบร้อยแล้ว ตัดสินใจส่งขุนพลห้าพันทหารม้าไปช่วยเมืองสุยจิ่งถุนเพิ่ม

ตกค่ำ ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ก็มีเสียงม้าร้องคนตะโกน จางเฉิงเซียนพุ่งออกจากกระโจมก่อนจะเห็นว่าฟ้ามีดสนิทแล้ว บนถนนมีแสงจากคบไฟค่อยๆ ชยับมาใกล้ บนตัวของชายหนุ่มที่นำขบวนมาอาบย้อมคราบโลหิต สีหน้าขาวซีดประหนึ่งคนตาย พอเห็นจางเฉิงเซียนจากไกลๆ ก็รีบตะเบ็งม้าพุ่งไปหาเขา

“เป็นอย่างไรบ้าง” จางเฉิงเซียนเห็นให้ซื่อลงจากม้าอย่างทุลักทุเลก็รีบไปพุงเขาไว้

ให้ซื่อกลิ่นน้ำลายอย่างยากลำบาก ก่อนจะเผยปากที่แห้งแตกเอ่ยออกไปว่า “ไปถึงช้าเกินไป คนของเมืองสุยจิ่งถุน...ตายไปกว่าครึ่ง”

บุรุษร่างใหญ่กัดฟันแน่น ผ่านไปครู่หนึ่งก็ถามขึ้นอีกครั้ง “ชาวคู่อู่ละ”

ผู้ถูกเปลวเพลิงสาดส่องใบหน้ามีแวตาดุดัน “ชาวคู่อู่สามพันสองร้อยคน หนีไปได้เจ็ดร้อยคน ที่เหลือไม่ยอมสวามิภักดิ์ ไม่ง่ายเลยกว่าจะจับกุมคนนี้ได้ยี่สิบกว่าคน ตอนนี้จะไปซุดคูเมืองที่บริเวณทางออกของธารน้ำแข็ง แต่ไพร่พลไม่เพียงพอ คิดกลับมาขอไพร่พลเพิ่มกลุ่มหนึ่ง บังเอิญเจอแม่ทัพคู่กับแม่ทัพฉินระดับพันทหารม้าระหว่างทาง เลยเชิญพวกเขาไปเสริมกำลังที่

เมืองสุยจิงถุนก่อน ข้ากลับมาแจ้งข่าวให้ทราบ”

“มีแม่ทัพและแม่ทัพเงิน ทหารระดับพันทหารม้ายู่ก็เพียงพอแล้ว”

บุรุษสวมเสื้อคลุมสีนาคคนหนึ่งมีฐึ้นอยู่ด้านหลังพวกเขาหนำซ้ำใจแล้ว ยามนี้เอ่ยปากขึ้น “เจ้าไม่จำเป็นต้องไปเมืองสุยจิงถุนอีกแล้ว รั้งอยู่ในค่ายเถิด รอชุดคูนน้ำเรียบร้อย เส้นทางธารน้ำแข็งก็ถือว่าถูกกันแล้ว มิต้องทิ้งคนอยู่เฝ้ามากนัก เกรงว่าพวกเขาจะใช้กลยุทธ์ส่งเสียงบุรพพาฝ่าตีประจิม²³ ขณะนี้เป็นเวลาที่ด่านจำเป็นต้องใช้คน”

จางเจิงเขียนยกมือขึ้นโค้งคารวะ “ท่านแม่ทัพใหญ่ทั้ง”

ไพ่อ้อทราบคิดว่านี่จะต้องเป็นทั้งเขียนจื้อผู้บัญชาการค่ายทหารหวงฉวนเป็นแน่ จึงโค้งคารวะตามพิธีการ

ทั้งเขียนจื้ออายุราวสามสิบปี ประจำการอยู่ด่านหวงฉวนเป็นเวลาเพียงหกปีแต่ชื่อเสียงกลับเลื่องลือไปไกล เป็นบุรุษที่กล้าหาญมากคนหนึ่ง แคว้นกู่คู่อ้อมความวุ่นวายหลายปี ความแค้นมากมาย อาทิ ชาวบ้านเมืองหน้าด่านที่เป็นบุรุษก็ถูกฆ่า ที่เป็นสตรีก็มีถูกข่มขืน สัตว์เลี้ยงถูกขโมย แต่ครั้งทั้งเขียนจื้อมาอยู่ประจำการ ทุกครั้งที่จับสายลับของแคว้นกู่คู่มาก็เป็นเชลยได้ ก็จะไม่ยอมบุรุษเหล่านั้นให้ชาวบ้านจัดการ รอจนเชลยถูกทรมานจนตายแล้วค่อยส่งให้ทหารเอาศพที่อนาถจนยากจะสรรหาคำมาบรรยายได้เหล่านั้นไปแขวนไว้บนกำแพงด่าน ยามที่ชาวกู่คู่มาทหารเรื่องอีกครา ประชาชนเมืองหน้าด่านเหล่านี้จึงไม่คิดหนี ย่อมต้องต่อต้านสุดกำลัง...คิดไม่ถึงว่าบุคคลที่ร้ายกาจเช่นนี้ที่แท้เป็นคนที่มีรูปร่างสูงพอประมาณ ใบหน้าจัดได้ว่าหล่อเหลา มีคล้ายผู้บัญชาการกองทหารแต่กลับคล้ายขุนศึกคนหนึ่ง

ทั้งเขียนจื้อพยักหน้าให้ทหาร แล้วสั่ง “ไปบอกหัวหน้าพ่อครัวว่ารีบเตรียมอาหารให้คนที่กลับมาจากเมืองสุยจิงถุน เย็นนี้แม่ทัพพางกินอาหารร่วม

²³ กลยุทธ์ที่หลอกล่อศัตรูให้เกิดการหลงทิศต่อการบุกโจมตีและนำกำลังทหารไปเฝ้าระวังผิดตำแหน่ง เกิดการหละหลวมต่อกำลังทหารและเปิดโอกาสให้สามารถเอาชนะได้โดยง่าย

กับพวกเรา”

เมืองสุยจึงถูกลูกเสี้ยมหารักษาการณ์เกือบสองพันนาย ตัวทั้งเจียนจื้อ และแม่ทัพคนอื่นๆ เองไม่ได้รู้สึกสบายใจ อาหารมื้อนี้จึงกินกันอย่างเงิบเซียบ อาหารนั้นก็ไม่ใช่หรรษาพิเศษอันใด เป็นเพียงเมล็ดข้าวหยาบกับเนื้อวัวพะเหมือนอาหารทั่วไป เพียงแต่ตั้งใจทำมากกว่าที่ผ่านมา ทหารรับใช้คนสนิท ประคองลาดขนาดใหญ่มากอดหนึ่ง เป็นเนื้อแกะย่าง อาหารพื้นเมืองของชาว หน้าด่าน จากนั้นก็ตั้งมีดออกมาหั่นแบ่งเป็นชิ้นใหญ่ ยกไปวางให้ทุกคนคนละ ชุด ตัวเนื้อยังมีฟองน้ำมันเล็กๆ ผุดออกมาดั่งซี่ๆ ทุกคนต่างก็ใช้มีดหั่นแบ่ง ชิ้นเล็กเพื่อกัดกินได้สะดวก ให้ชื่อซำกมีดสั้นประจำตัวออกมาหั่นเนื้อนุ่มหนึ่ง เนื้อแกะนุ่มผิวสีแดง ทันทีที่มีดหั่นลงโลหิตก็ทะลักออกมาคล้ายเลือดเนื้อของ ชาวคู่อูที่ถูกมีดกรีดฟัน สีหน้าของนางพลันซีดเผือด แฉงหน้าอก รู้สึกคลื่นไส้ อยากอาเจียน

จางเจิงเขียนชำเลื่องมองหนุ่มน้อยสหายร่วมงานข้างกาย ถ้ามออกไป อย่างห่วงใย “ทำไมหรือ ไม่สบาย?”

ให้ชื่อผืนยิ้ม ไมยนิตถูกคนดูแคลนจึงมิได้เอ่ยอธิบาย

ทั้งเจียนจื้อพูด “แม่ทัพปางอายุน้อยเพิ่งออกศึก ข้าสถานการณ์ศึกยัง โหดร้ายถึงเพียงนี้ รู้สึกคลื่นไส้เป็นเรื่องปกติ แรกๆ ทุกคนเองก็มีสภาพเช่นนั้น นานเข้าก็ถือเป็นปกติแล้ว เพียงแต่เกรงว่าจะถูกไออาฆาตพุ่งโจมตี มิสู้ไปไหว ศาลีวีรบุรุษหน่อยเป็นอย่างไร”

จางเจิงเขียนตอบศีรษะตัวเองอย่างแรง “ข้าช่างเลอะเลือนนัก ข้าควรรีบ พาเจ้าไปศาลีวีรบุรุษถึงจะถูก”

ศาลีวีรบุรุษที่กล่าวถึงนี้เป็นเพียงห้องเล็กที่ตั้งอยู่ฝั่งทิศประจิมของ กระโจมแม่ทัพใหญ่ จุดโคมไฟอมตะ²⁴สว่างไสว ด้านหลังของเปลวไฟเหลือง หม่นมีภาพวาดอยู่ม้วนหนึ่ง ลีกระดาศแม่มีได้สดใหม่แต่ก็เก็บรักษาทำความ

²⁴ เป็นไฟที่เมื่อจุดแล้วจะไม่ม้วนมอดดับนอกเสียจากว่าน้ำมันจะหมด

สะอาดอย่างดี คิดว่าตลอดเวลายาวนานที่ผ่านมาเนี่ย มีรู้ผ่านมือคนเช็ดถูไปมาก
น้อยเพียงใดแล้ว

จางเจิงเขียนบอกให้ชื่อจตุรฐสามดอก คุณเข้าโค้งคารวะ จากนั้นก็เอา
ธูปไปปักไว้บนกระถางที่อยู่หน้าม้วนภาพ วินาทีที่ให้ชื่อเอ่ยหน้าขึ้นก็บังเอิญ
ประสาธสายตากับดวงตาเรียวแหลมรูปหงส์เข้าพอดี แฉวตาของเขามีประกาย
ดุตัน ลีกล้ำเหมือนไร้จุดสิ้นสุด สองมือของนางกระตุก ผงธูปและสะเก็ดไฟ
ตกลงบนแปลจากคมดาบที่อยู่บนหลังมือของนาง ลวกผิวจนเกิดเป็นสีแดง
หลายจุด พอเพิ่งพินิจอีกครา ชายหนุ่มชุดเกราะในภาพแบกคันธนูยาว อีกมือ
หนึ่งกดดาบคล้องห่วงชื่อเหวิน²⁵ สีม่วงทองข้างเอวไว้ ยืนเคียงกับคนที่เหลือ
อารักขาชายหนุ่มที่สวมชุดกระซิบร่างของเชื้อพระวงศ์ซึ่งยืนเด่นอยู่กลางภาพ...
ไม่ผิดแน่ บุรุษหนุ่มในชุดเกราะใบหน้าอ่อนโยน มีรอยบากจากคมดาบตัวด้ขื่น
ยาวครึ่งนิ้วทำให้ดูคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้มผู้นั้น

“นี่คือ นี่คือ...” นางพืมพำกับตัวเอง

จางเจิงเขียนพยักหน้า “ถูกต้อง นี่ก็คือหกขุนพลปักกนกอันโด่งดังที่เคย
ติดตามฝ่าบาทตอนยังเป็นอ่องสวี่ ร่วมปราบปรามกบฏแปดปีตั้งแต่ศึกที่
ประตุเจิงจีไปจนถึงหยงเย่าหยวน”

ทั้งเขียนจ้อเฟ่งมองทั้งเจ็ดคนผู้มีมาดงามสง่าในภาพวาด ก่อนจะร้าย
ประวัติดอกมา “กู่ต้าเจิง เดิมเป็นโจรใหญ่ในอำเภอฉี ก้าวโจรสืบ เดิมเป็นคน
งานเฝ้าคลังเสบียงของมณฑลเยวโจว จวีซีซี เป็นบุตรสาวที่กำเนิดจากสาวใช้
ที่ทำงานในหอนางโลม ซูหมิง เป็นบุตรที่ถือกำเนิดจากอนุของแม่ทัพซู่จิ้งเฟย
อาห่มัวหลาน ซาติกำเนิดมิทราบ ว่าย่น้ำข้ามทะเลหนีตายมาจากแคว้นเจินละ
และสองคนที่อยู่ตรงกลาง คนหนึ่งคืออ่องสวี่...หรือก็คือฮองเต้ของต้าเจิงองค์

²⁵ เป็นลูกมังกรตัวที่สอง ลักษณะภายนอก หัวเป็นมังกร ปากกว้าง ลำตัวสั้น มีลักษณะ
นิสัยชอบมองทิวทัศน์ และชอบกลืนกินสิ่งของต่างๆ กล่าวกันว่ามีความสามารถในการ
ดับไฟ ชอบกลืนกินไฟ

ปัจจุบัน ฮ่องเต๋สวี่ ส่วนคนผู้นี้” นิ้วมือของทั้งเจียนจื้อชี้ไปทางชายหนุ่มในชุดเกราะ ก่อนจะถอนหายใจออกมาอย่างแผ่วเบา “เป็นท่านชายผู้สืบทอดศักดิ์ซึ่งให้กง ยศศักดิ์ที่สิ้นไปแล้ว ฟางเจี้ยนหมิง”

น้ำเสียงให้ชื่อสั้นเล็กน้อย “แต่ว่าหกขุนพลปีกนกที่ปราบกบฏไม่ใช่เสียชีวิตไปหมดแล้วหรือ”

“ใช่แล้ว...อาซาของกัวจือสิงคลุ้มคลั่งเหวี่ยงเขาคกลงมา ทำเขาคอหักตาย จิวซีตั้งครุฑตอนอายุเกือบสามสิบ สิ้นชีวิตระหว่างคลอต ผ่านไปครึ่งปีมีนักโทษคนหนึ่งฟ้องว่าอาหั่วหลานนั้นมีชอบพอกับกัวจือสิง สั่งให้คนไล่โลกกระสุน...พีซพื้นเมืองของแคว้นเจินละไว้ระหว่างอานม้ากับหลังม้าบนโกลนก็ทาสารสกัดจากครั่ง²⁶เอาไว้ทำให้กัวจือสิงถึงแก่ชีวิต หลังเกิดเหตุอาหั่วหลานก็หลบหนี ระหว่างทางถูกห้าธนูจนตาย ขณะที่ฟางเจี้ยนหมิงไม่นานก็ล้มป่วยจนถึงแก่ชีวิต”

น้ำเสียงที่เอ่ยทุกประโยคราบเรียบ ไม่มีการพูดเกินจริงแต่น้ำความกลับแฝงด้วยอันตรายถึงขีดสุด ไอ่เยินอันหนาวเหน็บไล่ตามน้ำเสียงแหบพร่าของทั้งเจียนจื้อซอนไซเข้าไปในสันหลังของให้ชื่อ ซึมลึกเข้าภายใน คล้ายจะแซ่แข็งกระดูกของนาง

ไม่จริง...ในใจของให้ชื่อทราบดีว่าไม่จริง อย่างน้อยหกขุนพลปีกนกมีคนหนึ่งที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่ฟางเจี้ยนหมิงหนึ่งในหกขุนพลปีกนกที่เดิมควรป่วยตายนั้นเหตุใดถึงปิดบังชื่อแซ่แล้วเข้าไปอาศัยอยู่ในวังหลวง รับบทเป็นฟางจู่หัวหน้าชั้นที่ของวังหลวงกัน แล้วเหตุอันใดทำให้ชายหนุ่มนักรบที่เข่นฆ่าศัตรู ออกจากล่าหาญเมื่อหลายสิบปีก่อนผู้นั้นละทิ้งคมดาบ ท้ายที่สุดกลายมาเป็นบุรุษชุดครามนีสัยอ่อนโยนผู้รับเลี้ยงนางมาเป็นสิบปีกัน

“ต่อมาภู่ต้าเฉิงปล่อยให้ลูกน้องทำตามอำเภอใจ ชินใจสตรี จึงถูกจอมยุทธ์ผดุงคุณธรรมสังหาร ชูหมิงถูกลังไปเป็นทูตเยื่อนมณฑลซางโจว ยัง

²⁶ เซลเล็ก

มีทันออกจากเขตแคว้น ขณะอยู่ที่ตะวันตกเฉียงใต้มณฑลฮั่นโจวก็ประสบกับ พายุทะเลทราย หายสาบสูญไปในผืนทะเลทรายระหว่างเมืองจิวอี้กับเมือง ตูมู่หลาน ก่อตั้งแคว้นได้ไม่ถึงห้าปี หกขุนพลปีกนกกลับไม่เหลือรอดแม้แต่ ผู้เดียว เมฆคล้อยฝนเยือน ชะตาฟ้ายากคาดเดาจริงๆ”

ถ้ากล่าวสรุปประโยคสุดท้ายนี้ราวกับเป็นวัฏภูมิรูปร่างลากผ่านผิวหนัง ของไอเชื้อ ทำนางรู้สึกหนาวเหน็บ

ไอเชื้อหันหน้ากลับไปมองแม่ทัพใหญ่ด่านหวงฉวนที่อยู่ใแสงเงาสลัว ย้อนนึกถึงคืนก่อนออกทัพ ท่ามกลางแสงไฟยามราตรีที่สว่างไสวแห่งเมือง เทียนฉี่ คำพูดที่ฟางจูกำซับกับนาง น้ำเสียงที่เอื่อยนิ่งเฉยมิต่างจากปกติ คล้าย แค่อย่สั่งให้นางช่วยเขาปิดหน้าต่างหรือฝนหมึกเท่านั้น

‘ข้าต้องการให้เจ้าปกป้องทั้งเจียนจ้อเช่นเดียวกันกับที่เจ้าปกป้องข้า แต่ เมื่อใดที่ข้าส่งจดหมายจากเมืองหลวงไปให้เจ้า ไม่ว่าเนื้อความกล่าวถึงสิ่งใด เจ้าก็ต้องรีบลงมือสังหารเขาโดยเร็วที่สุด’

ด้วยเหตุนี้แม่ทัพที่รูปโคมดวงงามดุจสวามน้อยจึงพยักหน้า มองไปทาง แม่ทัพใหญ่อย่างมิได้กังวลพร้อมสำทับว่า “ชะตาฟ้ายากคาดเดา...นั่นสินะ”

ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน และฤดูใบไม้ร่วงของด่านหวงฉวนนั้นล้วนมีระยะเวลาอันสั้น ซ้ำยังจำแนกเด่นชัด จะมีก็แต่ฤดูหนาวที่ยาวนานคล้ายไม่มีวันสิ้นสุด เมื่อหิมะตกลงมาแล้วก็มีอาจหยุดยั้ง หิมะที่ปกคลุมเหนือยอดเขาค่อยๆ คืบคลานสู่กลางภูผาสีเขียวหม่น มองไกลๆ ดูจวบผาขาวที่เบ่งบานขึ้นอย่างรวดเร็วบนเทือกเขา ฤดูหนาวนี้มาถึงอย่างรวดเร็วและรุนแรง เห็นได้ชัดว่าฤดูใบไม้ผลิหลังหิมะละลายในปีหน้าจะมาเยือนช้าลง

“ปีนี้เกรงว่าช่วงเดือนสี่เดือนห้าหน้ากอพยพของทะเลหมิงเหมิง²⁷ ถึงจะบิน ผ่านน่านฟ้าด้านเรา” จางเฉิงเขียนพูด ทุกปีนกอพยพบินจากช่วงฤดูใบไม้ผลิ

²⁷ ทะเลเลื่อนราง

และหวนคืนช่วงฤดูใบไม้ร่วงจะผ่าน่านฟ้าของด้านห้วงจวนเสมอ

ยามที่กำลังเดินทางจากขงหวนมาที่ด้านห้วงจวนนั้น จางเฉิงเขียนเคยชี้ทะเลหมิงเหมิงให้ให้ชื่อดู ชนภาคตะวันตกเรียกมันว่าทะเลหมิงเหมิง ทว่าเพราะเวลามีดมิติหมอกปกคลุม ทิวทัศน์ดูพร่าเลือนมีละอองน้ำ ชาวหน้าด่านมิสน่าเป็นละอองจากน้ำจืดหรือน้ำเค็มก็เรียกรวมว่า ‘ทะเล’ เสียหมด ด้วยเหตุนี้จึงตั้งชื่อเรียกขานนี้ให้มัน พ่อค้าชาวหนีสวาลัวเรียกทะเลสาบผืนนี้ว่า ‘ซัวเอ้อมู่ปั่ว’ ‘ซัวเอ้อ’ มีความหมายว่าทะเลสาบ ‘มู่ปั่ว’ หมายถึงสีฟ้ามรกต ชาวคู่อุ่เรียกมันว่า ‘คู่อุ่หัวเอ้อร์’ ก็มีความหมายว่าทะเลสีครามเช่นกัน

บนผืนทะเลทรายเกือบี่ เรื่องอย่างมองภูมิภาควอซาจนสิ้นใจ²⁸มิใช่ไม่มีทะเลหมิงเหมิงแห่งนั้นดูแล้วเหมือนมีระยะเพียงสามถึงห้าลิ้นเท่านั้น แต่หากเดินทางจริงๆ เกรงว่าคงต้องควมม้าตะบึงอย่างน้อยก่อนวัน แต่ให้ชื่อพูดเสียงเรียกว่า ‘ซ่าไม่ซอบน่า’ จึงไม่ได้ไปดู ในม่านฝุ่นทรายที่อยู่ไกลห่างนั้นก็พอจะเห็นผืนน้ำรางๆ เป็นสีเทาหม่น ก็มิรู้ว่าน้ำแข็งไปแล้วหรือไม่

นับตั้งแต่อายุได้เจ็ดขวบนางก็ไม่ได้เห็นทะเลอีกเลย น้ำในฝั่งเหนือไม่ว่ากว้างใหญ่เพียงใดก็ยังคงมีจุดสิ้นสุด แต่ทะเลนั้นไม่มี ความทรงจำที่ถูกน้ำเค็มขมสีมรกตที่ไร้ขอบเขตนั้นกดทับแผ่นอกทำให้นางมักสะดุ้งตื่นจากฝันร้ายกลางดึก ซิมเหิงเอียนที่พูดเป็นเม็ดเล็ก ริมฝีปากของตัวเองก็ยังคงรู้สึกถึงรสของน้ำทะเล

ลือกันว่าหากข้ามเทือกเขาผีหลวมุ่งต่อไปทางทิศตะวันตกอีกสามพันเจ็ดร้อยลิ้น ในส่วนลึกของผืนน้ำแข็งมณฑลซางโจว ในสถานที่สุดเขตเหนือที่สูงยิ่งไปกว่าดินแดนน้ำแข็งเพลิง ได้ภูเขาเทียนฉือมีทะเลสาบขนาดใหญ่ยิ่งกว่าทะเลหมิงเหมิง มีนามว่าทะเลปั่วคาเอ้อร์ เป็นรังของนกอพยพในฤดูร้อนและเป็นที่พักของเทพมังกร ตำนานกล่าวว่าในสมัยก่อนมีชาวมณฑลหลานโจว

²⁸ เห็นภูเขาเหมือนอยู่ไม่ไกลนักแต่มัววิ่งจนตายก็ยังไม่ถึง เปรียบเปรยว่าดูเหมือนใกล้แต่ความจริงแล้วไกลมาก

ผู้หนึ่งถูกพายัพัดมาจนถึงทะเลบัวคาเออร์ ตอนที่คนผู้นั้นถูกพัดไปอายุเพียงแค่อลิบเก้าเท่านั้น ยามหนักกลับมาก็กลายเป็นชายชราอายุเกือบเจ็ดสิบแล้ว นิ้วมือถูกแซ่แข็งไปหมดเหลือเพียงข้อนิ้วหนึ่งหรือสองข้อที่ยังขยับได้ ดูคล้ายมือของหุ่นเชิดที่ถูกถอดชิ้นส่วน แต่ในจินตนาการของชนภาคตะวันออก ดินแดนสุดเขตเหนือนั้นก็ เป็นเพียงแค่น่านหวงฉวนเท่านั้น

จากเทือกเขาผีหลัวมาถึงด่านหวงฉวนนั้นมีช่วงแบ่งอยู่สองตอน นามว่าเทือกเขาผีหลัวฝั่งตะวันออกกับเทือกเขาผีหลัวฝั่งตะวันตก เทือกเขาผีหลัวฝั่งตะวันตกนั้นตั้งอยู่ทางเหนือเล็กน้อย ในช่วงเขาที่ทอดตัวลงใต้นั้นมีตาน้ำพุตั้งฉนวน²⁹ อยู่จุดหนึ่ง เป็นจุดกำเนิดของแม่น้ำผีหลัว ไหลมาทางทิศใต้ สุดท้ายไปบรรจบเข้ากับทะเลหมิงเหมิง ด้วยเหตุนี้ระหว่างยอดเขาหิมะสูงตระหง่านจึงมีร่องน้ำค้ำแคบเป็นรูปอักษร 'จือ'³⁰ อยู่สายหนึ่ง และจากตาน้ำพุตั้งฉนวนมุ่งไปทางเหนือก็มีทางเดินป่าอันตรายเส้นทางหนึ่งที่ตรงไปยังปากทางภูเขาของหงเย่าหวน นี่เป็นเส้นทางเดียวที่ใช้เดินทางไปมาระหว่างฝั่งเหนือกับฝั่งใต้บนเทือกเขาผีหลัวที่มีระยะไกลเกือบสองพันลี้ แม้อ่องน้ำและเทือกเขาสูงกว่าพันราบถึงสามร้อยจั้ง แต่หากมีผู้นำที่คุ้นเคยกับเส้นทาง เดินทางเพียงหนึ่งวันหนึ่งคืนก็ข้ามไปได้แล้ว

พอไปถึงร่องน้ำเทือกเขาผีหลัวฝั่งตะวันออกที่อยู่ทางตอนใต้ลงมาเล็กน้อย แม่น้ำผีหลัวนั้นก็กลับตื่นเขินและซึ่มลงไปใต้ดิน พอพ้นจากดินเขาก็ผุดขึ้นมาจากผืนดินอีกครั้ง เหลือทิ้งไว้เพียงทางน้ำที่แห้งเหือดยาวลีลิลี่ที่สายน้ำเคยไหลผ่านเมื่อหมื่นกว่าปีก่อนเอาไว้สายหนึ่ง ในขณะที่ด่านหวงฉวนนั้นก็ตั้งอยู่บนทางน้ำแห้งเหือดสายนี้ ปิดกั้นเส้นทางคมนาคมนี้ให้กลายเป็นประตูด่านทิศตะวันตกเฉียงเหนือที่บุกตีไม่ได้ของราชวงศ์เจิง

เมื่อผ่านเทือกเขาผีหลัวไปนั้น มณฑลอันโจวกก็กลายเป็นพื้นที่ราบ หนึ่ง

²⁹ ตาน้ำธารามิแข็ง

³⁰ 之

เรือมุ่งไปทิศใต้ ล่องไปยังเมืองหลวง ตลอดระยะทางสองพันกว่าลี้่นั้นมีสิ่ง
กีดขวางน้อยมาก เมื่อใดที่ด่านหวงฉวนถูกตีแตก ทิศตะวันตกเฉียงเหนือของ
มณฑลฮั่นโจวก็จะไร้การป้องกัน แดนตะวันออกจะประสพกับวิกฤติ ความ
สำคัญของด่านหวงฉวนนั้นแค่คิดก็รู้แล้วว่ามากเพียงใด

ให้ชื่อยืนอยู่หน้าค่ายทหารที่ตีเขา แหงนหน้าขึ้นมองไปตามทางร่อง
น้ำคดโค้งไล่ขึ้นบน ท้องฟ้ารัตติกาลมีแสงเพลิงดูจ๋อไข่มุกสว่างอยู่บนลิบจุด จาก
ที่จางเฉิงเขียนได้บอกมา ทุกสามชั่วยามจะมีทหารสองร้อยนายเปลี่ยนเวรกัน
เฝ้าอยู่หน้าประตูด่าน มีคนอีกกลุ่มหนึ่งยืนประจำการพร้อมด้วยนกหวีด แบ่ง
กระจายอยู่ตามเส้นทางมุ่งไปยังตอนเหนือ

“หากเป็นปีที่ถิ่นของชาวกู่อู่ดมสมบูรณ์ ต่อให้ถือแล้มาโล่ก็ไม่ยอม
ขยับมาทางใต้แม้เพียงก้าวเดียว แต่หากปีไหนแล้ง ดินแข็ง สัตว์เลี้ยงประสพ
โรคระบาด พวกเขาจะ...แห่กันมาอย่างกับตักแตน” จางเฉิงเขียนสายศิระชะ

เด็กน้อยที่แต่งตัวหอมช่อหลายคนกำลังหัวเราะรำ ทยอกันวิ่งมาทาง
ให้ชื่อ อ้อมขาใหญ่โตของทหารเวรในค่ายจุดย้อเล่นกัน ทำให้ทหารเวรถูกบีบ
อยู่ตรงกลาง ถูกผลักไปตั้งมาจนเกือบเซล้ม ใบหน้าของทหารเวรประดับด้วย
รอยยิ้ม ตะโกนดูเด็กมอมแมมเหล่านั้น ทุกคนพากันยกขาขึ้นเตะเขาเบาๆ
ให้ชื่อได้ยินเด็กพวกนั้นพูดภาษาต่างแดนที่ไม่คุ้นหูก็รู้สึกประหลาดใจยิ่ง

“เด็กดีนั้นในค่ายทหารมีเด็กต่างแดนมาจากที่ใดกัน”

จางเฉิงเขียนได้แต่สายศิระชะ “เด็กผมดำตาดำพวกนี้ล้วนแต่เป็นชาว
เจียวหม่าน บอกว่าเป็นี่ประสพพายุหิมะ ั้งหนาวเหน็บและอดอยาก จึงหลบหนี
มาถึงค่ายของพวกเรา หลายวันมานี้ก็มีมาหลายกลุ่มแล้ว”

“ตั้งนั้นจึงเลี้ยงไว้ ในค่ายทหารเช่นนี้?”

“ที่ใดกัน ตอนนี่หิมะตกหนักเพียงนั้น ได้แต่รับพวกเขามาดูแลก่อน รอ
ประชากรถึงประมาณพันคนค่อยส่งไปที่เมืองสุยจิงฉุน สอนพวกเขาหาเลี้ยง
ชีวิตพร้อมกันทีเดียว”

ขณะกำลังสนทนากันอยู่นั้น บนกำแพงด่านก็เกิดเสียงตะโกนดังขึ้น บน

ยอดเขามิคินโบกคบเพลิง จางเฉิงเขียนหรือตามอง “กำลังพูดอยู่พอดี มาอีกกลุ่มแล้ว เจ้าดูคบเพลิงนั้น แกว่งเป็นแนวตั้งก่อนทีหนึ่ง ลือถึงผู้มามีโชริ แกว่งแนวนอนหกครั้ง ลือถึงผู้มามีทร้อยคน”

ไผ่ชื่อกลับขมวดคิ้ว ซะลอลผีเท้า เฟ่งพินิจแม่น้ำผีหลัวข้างกายที่ไหลผ่านหน้าค่ายทหาร หัวหน้าพ่อครัวกำลังช่วยพวกพ่อครัวเจาะน้ำแข็งที่ริมแม่น้ำ หย่อนถ้ำน้ำลงไปตักน้ำ ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดอยู่ๆ ก็มีเสียงโหวกเหวกดังขึ้น

“ทำไมหรือ” จางเฉิงเขียนรู้สึกได้ว่าไผ่ชื่อไม่ได้เดินตามมา หันกลับไปก็เห็นฝายนั้นย่อตัวลงข้างๆ พวกพ่อครัว

เด็กหนุ่มเพื่อนร่วมงานของเขาวิ่งไล่ตามมา นำของเปียกชื้นบนฝ่ามือ ช้ายแบออกให้เขาดู นั่นคือป้ายไม้ที่เหลือเพียงครึ่งท่อน เพราะใช้งานเป็นเวลานานทำให้ถูกลูบจนเงาเนียน เดิมมีสลักอักษรเอาไว้แต่ตอนนี้อ่านออกแค่อักษร ‘ฉวน’ ที่เหลืออยู่เพียงครึ่งเดียว

“พีจาง นี่คือ...”

สีหน้าของจางเฉิงเขียนเปลี่ยนไปในฉับพลัน “นี่เป็นป้ายข้างเอาประจำตัวคนฝ่าเวรที่บ่อน้ำแร่”

“ทางมาหน้าด่านจะต้องผ่านตาน้ำบูตึงฉวนนี้เท่านั้นใช่หรือไม่”

“แน่นอน...นี่เป็นทางที่จำต้องผ่าน” จางเฉิงเขียนหันไปออกคำสั่งกับทหารฝ่าประตู “ซุคบเพลิงเป็นสัญญาณ บอกคนด่านบนห้ามเปิดประตูให้คนเข้ามา”

“ข้าพาคคนจำนวนหนึ่งขึ้นไปก่อน!” ไผ่ชื่อพูดจบก็วิ่งไปทางค่ายทหารของตน

“ช้าก่อน!” จางเฉิงเขียนตะโกนหยุดไผ่ชื่อไว้ก่อน “เจ้าพาพวกผีเท้า ว่องไวและมีมือดีไปจำนวนหนึ่ง ขึ้นไปรอบนอกคอกก่อน นำครไปเยอะหน่อย”

“ขอรับ!” ไผ่ชื่อวิ่งไปไกลแล้ว เสียงกรังกริ่งเหมือนเสียงของเงินกระทบกันดังทำลายความเงียบบรรทัดกาล

อย่าตายง่าย ๆ เชียวนะ... ขณะวิ่งไปทางกองทหาร จางเฉิงเขียนก็พิมพ์

ออกมาเบาๆ

ให้ชื่อวิ่งไปพลางเข็ดมือขวาลวกๆ กับชายเสื้อ แสงสว่างขาวโสมน
ฝ่ามือค่อยๆ จางลงก่อนจะสลายไปในที่สุด

ให้ชื่อและทหารรีตรุดไปทางหอคอย ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็มาถึงกำแพง
หน้าด่านแล้ว ผู้แม่ทัพที่รักษาการณ์อยู่เป็นนุรุษฝีมือดีผิวดำร่างผอม อายุ
ประมาณสี่สิบปี พอได้ยินให้ชื่อรายงานสถานการณ์ผิดปกติให้ฟังอย่างรวดเร็ว
แล้ว คิ้วทั้งสองของผู้ใช้นั้นขมวดเข้าหากันแน่นขึ้น ปากปิดเงียบไม่พูดไม่จา

“แม่ทัพผู้?” ให้ชื่อขมวดคิ้วเล็กน้อย ดวงตาแจ่มกระจ่างดูจุน้ำใจจ้อง
ผู้จ้องจากใต้หมวกเกราะ

“แม่ทัพฟาง เขียวท่านั้นไปดูทางนั้น” ผู้ที่พูดก่อนจะมีทหารพาพวกเขา
ไปข้างช่องยิงลูกธนูข้างกำแพง

ให้ชื่อมองดูข้างล่างผ่านช่องยิงลูกธนูขนาดเท่าฝ่ามือ สูดลมหายใจเข้า
เบาๆ อย่างห้ามไม่อยู่

ด้านทางฉนวนนั้นสร้างตามรูปร่างของภูเขา กำแพงกั้นหน้าด่านแคบมาก
แต่ก็สูงมาก คล้ายประตูที่นำไปสู่ถนนอักษร ‘จื่อ’ ออกจากประตูด้านทางทิศ
เหนือ ทิศตะวันออกคือแคว้นเจียหม่าน ทิศตะวันตกคือแคว้นกู่คู่มองไกล
ออกไปมีอาจเห็นเส้นชายแดนกันสองแคว้นนี้เพราะลั้วแต่เป็นปารกร้าง นับ
ตั้งแต่ตั้งเสนาสนาบนแคว้นมาหกร้อยเจ็ดสิบสี่ปีนี้ไม่เคยถูกรุกรานทางทิศเหนือ
ที่สร้างด่านนี้ขึ้นเดิมก็เพื่อการค้าขาย บานประตูแม้กว้างขวางพอควรแต่ก็เพียง
พอแค่นี้มาสองตัววิ่งสวนกันเท่านั้น

กู่คู่มองเสนาสนาแคว้นขึ้นเมื่อสามร้อยกว่าปีก่อนตอนที่สองอดีตฮ่องเต้
ฮ่องเต้จวงและฮ่องเต้ฉู่ ยังทรงปกครองบ้านเมืองอยู่ในปีสุดท้ายของราชวงศ์
ภูเขาถองอวินทางตอนเหนือในมณฑลหนึ่งใจติดกับฮั่นใจมีสภาพอากาศข่าแย
คนเถื่อนที่อ้างว่ามาจากแคว้นกู่คู่มุ่งหนึ่งถูกบังคับให้ไปจากดินแดนบ้านเกิด
ที่พวกเขาอาศัยอยู่มาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ด้วยเหตุนี้จึงมาเร่ร่อนอาศัยอยู่ใน

ทุ่งหญ้ามณฑลอันโจว

ในตำนานของชาวกู่คู๋ ชนเผ่าของพวกเขาถือกำเนิดจากม้าสวรรค์ และม้าสวรรค์นั้นเป็นบุตรสาวของมังกร กู่คู๋ ในภาษาของพวกเขามีความหมายว่า หลานมังกร ในขณะที่ชนเผ่าอื่นบนทุ่งหญ้านั้นก็เรียกพวกเขาอย่างดูแคลนว่า ปูบัวลั่ว แปลว่าลูกม้าผสม เพราะรูปร่างของชายกู่คู๋สูงใหญ่กว่าชาวอนารยชนทั่วไปอยู่บ้าง ซ้ำยังผมทองตาฟ้า ผู้คนต่างก็พูดว่าพวกเขาเป็นลูกผสมระหว่างชาวอนารยชน เผ่คาฟู่³¹ กับเผ่วิหคผสมผสานกันหลายครา ถึงขั้นไม่สามารถนับว่าเป็นเชื้อสายเดียวได้ แต่เผ่พันธุ์ที่เร่ร่อนไปทั่วคล้ายหมาป่าโดดเดี่ยวที่ออกจากฝูงค่อยๆ เติบโตอย่างเงียบๆ

สี่ร้อยปีหลังจากที่พวกเขาไปจากแผ่นดินบ้านเกิด ราชนปahalานก็ปกครองกู่คู๋ กลายเป็นหนึ่งในเผ่พันธุ์ที่แข็งแกร่งอย่างไร้เทียมเทียมทุ่งหญ้าผืนนี้ เล่าขานกันว่าเลือดของราชนปahalานคือโลหิตสีทองแดง สายเลือดอาถรรพ์ของตระกูลฟ้าซู่เอ๋อ เขาจุติลงมาบนโลกมนุษย์ก็เพื่อพรากชีวิตผู้คน ดังเช่นชาวเกษตรแดนตะวันออกที่เก็บเกี่ยวฟางข้าว แน่หนอนว่าเป็นเพียงแค่ข้าวลือตระกูลฟ้าซู่เอ๋อของชนเผ่ซิงหยางนั้นเริ่มตกต่ำหลังผู้กล้าห้ำหั่นชิงพลงพอมมาถึงยุคราชวงศ์ตวันยี่ง่าแย่งจนไม่รู้แยกย้ายไปอยู่ที่ใดกันแล้ว

ในยุคราชปahalาน แผ่นดินใต้ปกครองของราชวงศ์เจิงแดนตะวันออกได้รุกรานไปถึงเทือกเขาผิงหลัวตอนใต้ แคว้นกู่คู๋นำคนรุกรานมณฑลอันโจวตอนเหนือ กวาดล้างชนเผ่าไย่วจินและฉุนจิวแล้วก็นำทัพบุกลงใต้ต่อ นุกตีด่านหวงฉวนอยู่หลายครา นับแต่นั้นมา เพื่อให้สะดวกต่อการป้องกัน ประตูปานยกของกำแพงด่านหวงฉวนจึงสร้างให้มีขนาดเพียงพอคนจูงม้าเข้าเท่านั้น

และเวลานี้ บนถนนคับแคบที่ทับถมไปด้วยหิมะหนา เกาตะคุ่มของกลุ่มคนมอมแมมค้อมหลังย่องขยับมาใกล้ชิดกันอย่างเงียบเชียบ กลุ่มคนเหล่านี้

³¹ ยักษ์ในคัมภีร์ซานไห่ ผู้ตั้งปณิธานไล่ตามดวงอาทิตย์ ทว่าท้ายสุดไม่สำเร็จ กระจายน้ำตายระหว่างทาง มักเปรียบเทียบผู้กระทำโดยไม่ประมาณกำลังตน

รายเรียงกันยาวไปถึงสุดปลายทางมืดมืดที่ไกลเกินเห็น ในหมู่คนบางครั้งก็มีหนึ่งหรือสองคนแหงนหน้าขึ้นมอง ผิวหน้าของพวกเขาขาวซีด เหลือบมองกำแพงเมืองเวบหนึ่งคล้ายมีได้คาดหวังอันใดมากนัก จากนั้นก็ก้มหน้าลงกลืนหายไปในความมืด

“คนเหล่านั้นเป็นผู้อพยพชาวเจียหม่าน ผมดำตาดำ ชาวภู่คู่นั้นผมทองคำคราม เป็นเอกลักษณ์เฉพาะเพียงเผ่าเดียวในหมู่พวกต่างแดน มองเวบเดียวก็จำแนกได้ พวกนี้จับชาวเจียหม่านมาเป็นโละบั้งคร” ผู้อีกล่าพลางลุกขึ้นแล้วคว้าชุดเกราะข้างตัว

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาทางบันได มีนายกองอีกหลายนายวิ่งไล่ตามขึ้นมา ถ้ายทอดคำสั่งของแม่ทัพทั้ง

“เปิดประตูทิศเหนือ แล้วขับไล่พวกนั้นไป”

“เปิดประตูทิศเหนือหรือ...” ใบหน้าคล้ำดำของผู้ถือดอสี่ในฉับพลัน ยกจะอ่านสีหน้าเขาออก “ทัพใหญ่จะถึงเมื่อใด”

“เรียนแม่ทัพผู้ แม่ทัพตำห้วงระดับพันทหารม้าและขุนพลระดับพันทหารม้าต่างนำทหารมาสี่พันนาย อีกสามเค่อ³²จะมาถึงขอรับ”

ผู้ถือธงหายใจยาว ทูบหลังเอาตนเอง ข้อกระดูกเกิดเสียงดังกร๊อบ

“ไม่ได้ขึ้นหย่าหยวนมาสิบสามปีแล้ว ร่างกายชราแล้ว”

เสียงแผ่วเบาแฝงความเยือกเย็นก้องสะท้อนกับกำแพงเขา

ให้ชื่อเฟ่งพินจมอง หน้ากำแพงเมือง ในผ้าคลุมขาตวันที่ทำจากเนื้อผ้าสักหลาดของสาวเจียหม่านตาดำนั้นมึหัวแพะเล็ก ๆ โผล่ออกมา

“แม่ทัพฟาง ได้ยินว่าท่านชำนาญศิลปะยุทธ์ทุกแขนง แต่ที่เชี่ยวชาญที่สุดคือขี่ม้าและยิงธนู ในการสอบขุนนางฝ่ายบู๊ปีนี้แม่ได้ตำแหน่งชั้นฮวา แต่บททดสอบขี่ม้าและยิงธนูนั้นกลับเหนือกว่าผู้ใดอื่น ร้องชมกันทั่วสนาม” ผู้ี้เดินไปไม่กี่ก้าว อยู่ๆ ก็หันกลับมาเอ่ยขึ้น

³² 1 เค่อ คือ 15 นาที

“แม่ทัพผู้ชมเกินไปแล้ว นั่นเพราะสหายร่วมแข่งอ่อนข้อให้” ใ้ห้ชื้อตอบ
 “เช่นนั้นหอคอยก็มอบเป็นหน้าที่แม่ทัพปางแล้ว เรียกพลรณูยอดฝีมือ
 ลักกลุ่มหนึ่งตามท่านไปด้วย”
 “ทราบ” ใ้ห้ชื้อแสดงความเคารพ ยึดตัวยืนตรง แล้วเร่งรุดชอยเท้าวิ่ง
 จากไป

หอคอยนั้นความจริงแล้วมิใช่หอสูงอันใด เป็นแคโพรงถ้ำข้างกำแพง
 เขาไม่ก็โพรงจากเหนือไล่ไปตะวันออกสองสามลี้ของประตูด่านหวงฉวนเท่านั้น
 มีเพียงถนนี่ผู้ที่คับแคบภายในด่านเท่านั้นที่ทอดไปถึง เป็นจุดที่อยู่ในตำแหน่ง
 สูง กล่าวกันว่ามิไ้เพื่อเป็นหอยิงธนู แต่ความจริงด่านไว้การศึกมานาน ไม่เคย
 ได้ใช้งานมาก่อน ลูกรณู ผ้าสักหลาดสาก น้ำมันตุงและเสบียงปริมาณน้อยที่
 เก็บกักตุนไว้ด้านในดูขยะไร้ค่า

ใ้ห้ชื้อนำพลรณูยี่สิบนายปีนขึ้นหอคอย ซ่อนตัวอยู่ในโพรงถ้ำ กลั่น
 หายใจแผ่รอคอยจังหวะ

รื่องน้ำที่ตั้งอยู่ทางใต้เริ่มมีเสียงเบาๆ ก่อนจะมีกลุ่มคนและม้าปรากฏ
 ขึ้น ล้วนแต่เป็นชุดขาวม้าขาว ย่ำอยู่บนผืนหิมะขาวใสสะท้อนเงาคน คะเน
 ไพร่พลอยู่ที่ร้อยห้าสิบคน

“ดียิ่งนัก ได้กำลังพลกองทัพฉีหลินมาเกือบครึ่ง” พลรณูนายหนึ่งที่นอน
 ราบซุ่มอยู่ด้านข้างใช้ไซ้เขยียนขัดดูสายธนูพลางเอ่ยเบาๆ “ชาวเจี้ยนหม่านเหล่า
 นั้นคงหมดทางรอดแล้ว”

“พวกเราจึงจะทำอันใดได้” ผู้เอ่ยตอบสายศิระะ “ฤดูหนาวปีนี้เกรงว่า
 พวกคุณคงหิวโหยจนคลุ้มคลั่งแล้ว ประตูบานนี้หากเปิดออกเกรงว่าจะไม่อาจ
 ปิดลงได้อีก ตำราพิชัยสงครามที่มีมาแต่อดีตสอนเพียงใ้ช้ค่ายกลเพลิงกระหิง³³

³³ ใ้ห้หวักระหิงกว่าพันตัวบุกเข้าโจมตีในยามราตรี โดยบนเขากระหิงผูกอาวุธมีคมเอาไว้
 ที่หางราดน้ำมันจุดใ้ไฟลุก ทำใ้หวัฟงลุยไปด้านหน้าอย่างบ้าบิ่น

ไม่เคยสอนให้ใช้คนมาเป็นโล่บังคร แต่เพื่อชิงเสียงจากค่ายทหารของพวกเขา ถึงกับกระทำเรื่องไร้คุณธรรมเช่นนี้ขึ้นได้ เรื่องนี้อย่างไรเสียก็มีอาจโทษพวกเรา”

มองจากบนหอคอยก็พอจะเห็นเงาทหารม้าของกู่คู่อ้อยๆ คุ่มม้ารุดมาทางใต้ได้รางๆ ในขณะที่กองทัพฉีหลินได้ตั้งทัพอยู่ที่หน้าประตูด้านแล้ว ทั้งคนและม้าเจ็ดพันกว่าชีวิตที่มาหนุนเสริมยืนวันระยะห่างกับกองทัพฉีหลินอยู่แปดจั้ง ไล่ไปตามร่องน้ำที่คดเคี้ยวอันตราายเป็นทัพยาวถึงห้าลี้ ชาวเจียวหม่านเสื้อผ้าขาดรุ่มที่ยืนคั่นหว่างกลางสรรพาวุธของสองฝ่ายที่พร้อมพุ่งโจมตีได้แต่ตัว ลั่นแถมเกาะกลุ่มกันอยู่เงียบๆ

“ปี่นี้ชาวกู่คู่อ้อยโหยกันมาก รู้ว่าที่ด่านเรามีเสียงก็รุดหน้ามาคล้ายหมาป่าได้กลิ่นคาวเลือด พวกที่เข้าเมืองสุยจึงถูกลงโทษหมดแล้ว ยามนี้กระทั้งด่านหวงฉวนยังกล้ามาบุก...เพียงแต่หากเดินทางไกลนับสามพันลี้จากทิศตะวันตกเพื่อมาหาอาหาร เกรงว่ายังมีทันพบก็คงหิวตายกันหมดแล้ว กระมัง”

“ดูจากลักษณะ ครานี้ น่าจะห่มสุดกำลัง”

ในโพรงถ้ำมืดหนาว เสียงซุบซิบของผู้คนดูคล้ายมือไร้รูปนับไม่ถ้วน มาโอบรัด อยู่ๆ ให้ชื่อก็รู้สึกว่าเคราะห์เงินบนแผ่นอกกระซิบแน่นเกินไป อึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก

ประตูบานยกสี่ตำมะหินของด่านหวงฉวนหนาและหนักยิ่ง บานพับทองเหลืองสีบหกอันล้วนมีขนาดหนาเท่าปากสามข้าว ทว่ายามเลื่อนขยับกลับเงียบเชียบไร้เสียง

ในกลุ่มชาวเจียวหม่านเกิดความปั่นป่วนขึ้นเล็กน้อย แปะน้อยในอ้อมกอดของเด็กสาวตื่นหลุดออกจากอ้อมแขน ขาเรียวเล็กทั้งสี่ย่างบนพื้นหิมะเกิดเสียงไพเราะแผ่วเบา แปะน้อยขาวผ่องทั้งตัว บนใบหน้าจากหน้าผากไล่ไปยันจมูกเป็นขนปุยสีดำเงาแถบหนึ่ง รูปร่างเล็กผอม ดวงตานิลเงา คาดว่าเป็น

แพะนมที่เตรียมไว้สำหรับบริคทำสุรานมแพะยามจัดระเบียบคอกสัตว์ใหม่ถึงได้
อุ้มมาด้วยตลอดทาง แพะน้อยขยับสองก้าวไปด้านหน้าอย่างใครรู้ ตามอง
ประตูบานยก...ประตูยิ่งยกสูงขึ้นก็ยิ่งเห็นชนชาขาวปุยสูงขึ้น เกราะเงาสีเงิน
หลายร้อยชุดสะท้อนแสงหิมะที่มโหฬารตาผู้คน

แพะน้อยชะเง้อคอกนุ่มน้อออกมา ร้องแบะระที่หนึ่ง ก่อนที่สายลมแรง
พุ่งตรงจากนภาจะทะลวงผ่านร่างเล็กผอมของมัน โลหิตสาดกระจายลงบนพื้น
หิมะขาวราวกระดาศ...จากช่องยิงครและบนกำแพงด้านหวงฉวน ลูกธนูของ
พลทหารพุ่งมาดั่งฝูงต๊กแตน มีออบโลหิตมือหนึ่งยื่นไปหาแพะน้อย ทว่ากลับ
ถูกคมศรที่พุ่งมาเสียงดังวี๊ดฝ่าแรงลมปักให้แนบติดเข้ากับผืนหิมะ

เสียงโห่ร้องดังขึ้นก่อนที่กองทัพทหารม้าฉีหลินหนึ่งร้อยห้าสิบนายจะวิ่ง
กรูออกไปราวกับปลาอินเจียว³⁴ ย่ำผ่านกองหิมะและซากศพที่เกลื่อนกลาดแสน
อนาถ บุคตะลุยอย่างดุดันไปยังทหารม้ากลุ่มแรกของแคว้นกู่คู๋ที่พุ่งมา ทหาร
กู่คู๋มือหนึ่งถือดาบหวนโล่³⁵ มือหนึ่งถือโล่ บนตัวโล่มีหมามแหลม แกวงขยับ
คล่องแคล่วมีกำลัง เมื่อครั้งส่องเต้จวงและส่องเต้จู่ปกครองแผ่นดินอยู่นั้น
ทหารรักษาการณ์ด้านหวงฉวนก็เสียเปรียบเพราะอาวุธเช่นนี้ของพวกเขาไป
ไม่น้อย ภายหลังกายคลังอาวุธสร้างหอกยาวห้าสิบห้าจื่อให้แก่ทหารด้าน
หวงฉวนโดยเฉพาะ ความยาวทัดเทียมกับบุรุษร่างเตี้ยคนหนึ่ง สามารถวัด
ใช้บนเส้นทางถนนที่คับแคบได้ตั้งใจนึก ซ้ายยังแหลมคม โจมตีได้ฉับไว สามารถ
แทงทะลุช่องว่างขนาดเล็กกระหว่างดาบกับโล่ของชาวกู่คู๋ได้

กองทัพฉีหลินลงมือโหดเหี้ยมว่องไว มองจากที่ไกลเห็นละอองหิมะ
ลอยฟุ้ง แสงเงินขาวพุ่งไปทิศเหนือ จุดใดบนทิศทางที่แสงนั้นวาดผ่านล้วนมี
ซากศพคนม้าของกู่คู๋กองพะเนิน ไม่ถึงครึ่งเค่อ กองกำลังทหารม้าหลายสิบ
แถวชุดแรกของกู่คู๋ถูกสังหารยับเยียบจนสิ้นชีพ กลุ่มทหารกู่คู๋ที่อยู่ด้านหลัง

³⁴ ปลาฉี่เมื่อยรา

³⁵ ตัวดาบตรง ปลายด้ามจับเป็นรูปทรงหว่ง

ส่งเสียงร้องตะโกนก่อนที่ทหารชุดสองจะรุดไปด้านหน้า กองทัพฉีหลินโห่ร้องขึ้นมาอีกครั้ง หอกห้าสิบห้าคือที่เป็อนโลหิตกว่าร้อยเล่มชี้ตรงไปข้างหน้าอย่างพร้อมเพรียง ฝ่าเข้าทัพศัตรู พัวพันสู้รบกัน

หอคอยตั้งอยู่ทางตอนเหนือของกำแพงทางเข้าด้าน หน้าหน้าเข้ากับ แผ่นหลังของทหารกู่กู่กองหน้า ประกอบกับมีธนูหน้าไม้บนกำแพงเมืองทำให้เกิดเป็นรูปแบบการยิงประกะบ

ให้ชื่อคุกเข่าลงข้างหนึ่งอยู่ที่ปากทางเข้า ควักแหวนยิงธนูทำจากแก้วสีเขียวหน้าทะเลวงหนึ่งจากข้างเอน เฟ่งพินิจก่อนจะสวมมันลงบนนิ้วโป้ง แหวนนั้นเดิมใช้สำหรับบุรุษเพศ นางใส่แล้วมีขนาดใหญ่อยู่ข้างจึงกระทำเฉกเช่นเดียวกับคุณหนูสกุลใหญ่คือใช้เส้นไหมเขียวพันกระชับ

“ศรทะเลวงเกราะ” ให้ชื่อเอ่ย ดึงตรวจสายธนูก่อนที่มีมือจะคว้าศรทะเลวงเกราะทางเหยี่ยวสามดอกมาหนีบไว้ด้วยนิ้วทั้งสี่ นิ้วโป้งง้างคันธนูหกตัน³⁶ได้อย่างมั่นคง เล็งไปที่แผ่นหลังของกองทหารกู่กู่ชุดที่สาม “ยิง!”

ลูกธนูพุ่งใส่กองทหารกู่กู่ชุดสามดุจฝูงตั๊กแตน ทหารกู่กู่คาดไม่ถึงว่าด้านหลังมีศัตรู ช่วงขณะหนึ่งก็ขยับหนี เบียดเสียดทับเหยียบกัน ทว่าก็ถูกการยิงประกะบหน้าหลังขวางกั้นจึงไร้ทางไป ทหารชุดสองของกู่กู่ได้ยินเสียงโหวกเหวกและถูกผลึกเบียดจากทางด้านหลัง ครั้นสงสัยว่าตนติดกับ ใจก็พลันร้อนรน หัวหน้ากองเล็กสองนายตะโกนสั่งให้จัดตั้งขบวนทัพใหม่ นำคนฝ่าเข้าขบวนทัพฉีหลินต่อผู้สุดท้ายชีวิต ทหารทัพหน้าของกองทัพฉีหลินใช้หอกห้าสิบห้าคือซ้อนทับแทงออก หอกพันเกี่ยวกันเป็นเส้นตรงด้านโล่ของกู่กู่เอาไว้ ก่อนจะชักเอาดาบหวนโส่วไบดาบแคบขึ้นมาสะบัดฟัน

“ยิงใส่ทัพชุดที่ห้า พวกเราช่วยกองทัพฉีหลินแหวกทาง ผลัดกันยิงสาม

³⁶ 1 ตัน เท่ากับ 14 ปอนด์ ปกติใช้เป็นหน่วยตวงข้าวสารธัญพืช หรือเป็นค่าตอบแทนหรือเงินเดือนสำหรับพวกขุนนางโดยใช้ข้าวสารทดแทนเงินตรา

ชุด หากข้าไม่ตะโกนให้หยุด ไม่ว่าใครก็ห้ามหยุดยิง” แม่ทัพหนุ่มเอ่ยเสียงต่ำ
ขึ้นอย่างเชื่องช้า ราษฎรที่สนับสนุนสองคันถูกง้างสุดสายอย่างไร้เสียง

“ยิง!”

เสียงเพ็ญของสายธนูดุจเม็ดฝนกริดเวหา ทหารกู่กู่ก้องอยู่ในทางภูเขา
ไร้หนทางเสียงหลบ กองทหารชุดสามสีและห้าที่เป็นขบวนหน้าสุดของตำแหน่ง
ทิศใต้จำนวนร้อยกว่านายถูกฝนธนูอันแหลมคมตัดขาดจากขบวนทัพฝั่งเหนือ
ซึ่งยามนี้กำลังรับการโจมตีดูจ่น้ำหลากสีเงินที่โหมมาของกองทัพฉลิหนือ
ขบวนทัพลดจำนวนลงเรื่อยๆ ในขณะที่ฝนธนูนั้นไม่มีท่าที่จะหยุดลง

รอให้ชื่อตะโกนว่า “หยุด” ทหารกู่กู่กว่าร้อยนายก็เหลือเพียงแถว
สุดท้ายเท่านั้น มินานก็ถูกกองทัพฉลิหนือรุดหน้าเข้ากวาดล้างดูเก็บเกี่ยวพืช
พรรณผลผลิตยุทธสาร

ข้างหูของไหชื่อเย็นวบบู่บวบหนึ่ง ก่อนที่มีธนูข้างกายคนหนึ่งจะยกมือ
ขึ้นกุมไหล่ บนพื้นมีศรชนเหยี่ยวให้ตงซิง³⁷ ที่ชาวกู่กู่นิยมใช้ตกอยู่ดอกหนึ่ง
เห็นได้ชัดว่าทหารผู้นี้ถูกคมศรเหยี่ยวจนเกิดแผล

ถนนใต้หอคอยถูกลูกธนูและซากศพกลบทับจนมิด แต่เมื่อขยับขึ้นทิศ
เหนือไปอีกหน่อยกลับมีอาจมองเห็นได้ถนัดตาเพราะระยะสายตาในหอคอยมี
จำกัด ไหชื่อเสียงตายชะงักออกจากปากถ้าหอคอยมองไปทางเหนือ เห็นว่า
ในขบวนทัพกู่กู่มีทหารหลายนายกำลังเล็งธนูมาทางหอคอย ข้ายังมีพลธนูอีก
หลายสิบนายตั้งขบวนยืนหน้า งามธนูยิงใส่กองทัพฉลิหนือที่กำลังรุดมาใกล้ ใน
ขณะที่ครานี้กองทัพฉลิหนือจัดตั้งทัพสำหรับต่อสู้ระยะประชิดจึงไม่มีโล่ติดตัว
ดูจากลักษณะแล้วอาจต้องสูญเสียอย่างมหาศาล

“พวกเจ้าสองคนจับข้าเอาไว้” ไหชื่อกั๊ดฟัน ดึงตัวกลับเข้ามาแล้วนั่ง
หันหลังให้ปากถ้ำก่อนจะหันไปเอ่ยกับพลธนูสองนายที่อยู่ใกล้ตัว จากนั้นนาง
คาบลูกธนูสามดอก มือขวาหนีบลูกธนูไว้อีกสามดอก มือซ้ายถือคันธนู เหวี่ยง

³⁷ นกเหยี่ยวไจร์ฟัลคอน

ตัวห้อยหัวให้ร่างแนบกับกำแพงหินนอกถ้ำ งามคันธนูสามศรยิงใส่กองทัพคูคู ไม่มีดอกใดพลาดเป้า ในหมู่ทหารนั้นนางเล็งเห็นทหารร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งมานานแล้ว ชุดเกราะของเขาสะดุดตากว่าผู้อื่นเล็กน้อย คาดว่าน่าจะเป็นหัวหน้า จึงดึงลูกธนูทั้งสามที่คาบไว้ออกมาแล้วเล็งยิง ลูกธนูพุ่งแรงคล้ายดาวตกเข้าไปใส่คนผู้นั้น

ลูกธนูที่ไฟชื่อใช้นั้นมีหลักการอยู่ นางใช้สองดอกทะลวงเกราะก่อน จากนั้นก็ใช้ศรเห็นโลหิต³⁸ดอกหนึ่ง เจตนาให้ลูกธนูทะลุจุดเชื่อมช่วงเกราะที่เปราะบาง จากนั้นก็ใช้ศรเห็นโลหิตที่มีเงี่ยงยื่นเลยหัวลูกธนูโจมตีศัตรูสร้างบาดแผลฉกรรจ์...เมื่อเสร็จสิ้นนางจึงเหวี่ยงตัวกลับเข้ามานั่ง ก่อนได้ยินเสียงปักดังขึ้นหลายครั้ง ลูกธนูของทหารคูคูยิงถูกผนังหินติดต่อกันหลายดอก ไฟชื่อหันกลับไปมองก็เห็นพลธนูร่างใหญ่ผู้นั้นจับลูกธนูทั้งสามที่รวมกันอยู่ที่ลำคอ ร้องตะโกนออกมาที่หนึ่งก่อนจะกระชากออก ในแสงขาวของหิมะไกลออกไปมองเห็นได้ไม่ชัดนักนั้น เห็นคนข้างกายเขาที่รูดหน้ามาใกล้ในคราแรกก้าวถอยสองก้าว ยกมือขึ้นเช็ดหน้า คิดว่าน่าจะเช็ดคราบโลหิตที่สาตกระเซ็นถูกใบหน้า

ไฟชื่อถือโอกาสที่ฝ่ายนั้นกำลังอลหม่านทั้งตัวห้อยหัวลงอีกครา มิสนลูกธนูที่พรั่งพรั่งมาอย่างบ้าคลั่ง ปล่อยศรอย่างต่อเนื่อง พลธนูในขบวนทัพคูคูก็พากันส่งเสียงร้องก่อนจะล้มกองลงกับพื้น

“แม่ทัพฟาง!” ทหารบนหอคอยตะโกนขึ้น น้ำเสียงร้อนใจจนถึงกับแหบพร่า

ไฟชื่อหันมอง เห็นลูกธนูดอกหนึ่งกำลังพุ่งเข้ามา พริบตาก็มาถึงเบื้องหน้าโดยมีอาจเลียงหลบ กระทั่งคราบเลือดที่เปื้อนหัวธนูสามเหลี่ยมยังเห็นได้อย่างแจ่มชัด นางเบิกตากว้าง

³⁸ ชื่อภาษาอังกฤษว่า blood runner arrow เป็นหัวศรที่เมื่อเจาะเข้าเนื้อคนแล้วยากจะดึงออกได้ ปกตินิยมผ่าออกเนื่องจากหัวธนูมีคมมีดกางออกเป็นรูปสามเหลี่ยมยาวเลยจากหัวแกนลูกธนูหลัก

เหล่าพลธนูบนหอคอยต่างรีบไปก้มมองดู ก่อนจะเห็นเพียงคางเล็ก
แหลมของไทรี่ชื่อหายขึ้นเป็นแนวขนาน ขณะที่ลูกธนูนั้นหยุดนิ่งอยู่ตรงใบหน้า
ของนาง ก้านธนูสั้นเกิดเสียงวิ้งๆ

เวลานี้แนวหน้าของกองทัพฉีหลินบุกเข้าถึงกองทัพของกู่คูแล้ว ทหาร
เดินเท้าที่ตามมาถึงในภายหลังก็รู้ตหน้าบุก ทว่าบนตรอกทางเดินที่มีขนาดกว้าง
เพียงหนึ่งจั้ง ยามรุดหน้าบุกก็ลงมือเช่นฆ่ากันอย่างเบียดเสียด ขณะที่ในขบวน
ทัพ ชายหนุ่มผู้ยิงศรกลับยังคงเหยียบโกลนขึ้นขี่ม้า ตัวนั่งอยู่บนอาน สายตา
มองมาทางหอคอย ก่อนจะกระโดดลงจากหลังม้า รีบสั่งให้คนหามศพหัวหน้า
พลธนูที่ถูกสังหารไปเมื่อครู่มา เขาถอดหมวกเกราะของผู้ตายแล้วกำผมทอง
ของผู้วายชีพ ก่อนจะชักดาบข้างตัวออกมาตัดศีรษะอีกฝ่าย ยกศีรษะนั้นขึ้น
มาเบื้องหน้าแล้วจุ่มสามที ก่อนจะได้ยินทหารติดตามข้างกายร้องเรียก พอ
เหลือบตาขึ้นมองก็เห็นลูกธนูยาวดอกหนึ่งพุ่งมา แล้วสีหน้าของเขาก็พลัน
เปลี่ยนไป ในตอนนี้อง บุษขสามชุดคลุมขาวข้างกายก็รีบร้อนมาวางเบื้อง
หน้าชายหนุ่มผู้นั้นแล้วกางแขนออกเป็นกำบังให้อย่างมีสนธิวิธ ศรยาวขน
เหยี่ยวให้ตงซิงเฉียดผ่านฝ่ามือของเขาเกิดเสียงดังก้องประหนึ่งหินกระทบทอง
ก่อนจะร่วงตกลงกับพื้นดิน ในกองทัพของทหารกู่คูเกิดความปั่นป่วนเล็กน้อย
ทว่าบุษชุดคลุมขาวกลับไว้ซึ่งบาดแผลขณะก้าวถอยหนึ่งก้าวอย่างคร้านจะ
ใส่ใจ ยืนอารักขาข้างม้าของชายหนุ่มผู้นั้นเช่นเดิม ผู้ถูกปกป้องหงอนหน้าขึ้น
มองอย่างพิลึก ศรยาวที่อยู่ระดับใบหน้าของพลธนูต่ำเจิ่งซึ่งห้อยตัวลงบนยอด
เขานั้นหายไปแล้ว ยามเพ่งสายตามองลูกธนูที่ถูกขวางไว้เมื่อครู่ถึงพบว่า เป็น
ศรที่ตนยิงออกไปก่อนหน้านี้นี้ดังคาด คิดว่าพลธนูของต่ำเจิ่งผู้นั้นใช้พันกัศศร
ที่พุ่งไป จากนั้นถือโอกาสที่เขามิทันตั้งตัว ร่างสายธนูยิงกลับคืนมา

ริมฝีปากเปื้อนโลหิตของหนุ่มกู่คูผู้นั้นแผยรอยยิ้มบางออกมา ยกมือไป
ทางยอดเขาก่อนจะถอนีวกักเรียกอย่างเชื่องช้า ต่อมาก็เอาศีรษะที่ตัดมานั้น
ไปห้อยไว้หลังอานม้า ออกคำสั่งให้ทหารเฝ้าคุ้มกันตนพลางขี่ม้านำทัพถอยกลับ
หายไปจากมุมโค้งของภูเขาฝั่งเหนือ

ให้ชื่อเลียพันหน้า ถุยเลือดเบาๆ ออกมาคำหนึ่งพร้อมเอ่ย “บุรุษผู้นี้
พิลึกนัก คล้ายทำศาสตร์ลับอันใดอยู่ พวกเรารีบไล่ตามไปเร็ว”

“แม่ แม่ทัพฟาง...” พลธนูที่ดูจากลักษณะอายุไล่เลี่ยกับให้ชื่อริมฝีปาก
ลิ้นระริก พุดจาตะกุกตะกัก

“อันใด” ให้ชื่อแบกคันธนูขึ้นหลังพลางตอบกลับ

“ชาวคู่อูฐคงดำขึ้นแล้ว ชงดำลือถึงองค์ราชันวายุชนม... ข้าได้ยินมาว่า
พวกเขาไม่ฝั่งศพ หากคนตายก็จักโยนศพทิ้งให้หนูสุนัขแทะกิน จะมีก็แต่
หัวหน้าในแต่ละเผ่าของพวกเขาที่หากสิ้นชีพในสนามรบจะนำศีรษะกลับไป
ประกอบรวมกับร่างที่หล่อขึ้นจากทองคำแล้วฝังลงด้วยกัน...” ทหารหนุ่ม
ฉีกยิ้มออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ริมฝีปากที่ซีดขาวลอกเป็นขุยแตกมีเลือดซึม

“แม่ทัพฟาง คนที่ท่านยิงตายคือองค์ราชัน องค์ราชันเชียวนะ!”

ชาวคู่อูฐเหมือนไม่ชอบรังทำศึกนาน นำทัพเข้าบุกอย่างเอิกเกริก ทว่า
ถอยกลับรวดเร็วดุจน้ำหลาก

ให้ชื่อวิ่งตะบึงจากหอคอยลงมาข้างล่าง แยม้าไปตัวหนึ่งก่อนจะขี่ห้อ
ไปทางเหนือ ไล่ตามทัพใหญ่ไปได้ยี่สิบกว่าลี้ถนนเมืองหน้าก็ขาดสิ้น เหลือเพียง
ร่องน้ำที่ไหลขึ้นตัดดินเทือกเขาผีหลัวฝั่งตะวันออกพาดไปทางฝั่งตะวันตก เป็น
ร่องน้ำยาวถึงสามสิบสองลี้ ไล่ไปถึงตาน้ำพุตั้งฉนวนซึ่งเป็นต้นกำเนิดแม่น้ำผีหลัว
จากบ่อน้ำแร่ขึ้นเหนือไปอีกจึงเป็นตรอกเขาเล็กสายหนึ่ง

ใกล้เวลาเที่ยงของวันต่อมา ในที่สุดให้ชื่อก็ไล่ตามทัพของผู้อี้ได้ทัน
แม้ว่าทหารคู่อูฐจะถอยทัพได้เร็ว ทว่าเพียงชั่วขณะก็มีอาจสลดทัพผู้อี้ได้พัน
จำต้องปล่อยให้พวกเขาไล่ตามมาอย่างไม่มีร้อนเซ็นนี้

“แม่ทัพฟางช่างสายตาแหลมคม กองทัพชาวคู่อูฐแต่ไหนแต่ไรไร้สิ่งของ
แสดงตัวผู้นำ อ่องผุตุ่นซ้ายกลืนเข้ากับฝูงคน ไม่ว่าผู้ใดก็มีเคยจำแนกออก”
ผู้อี้เอ่ยอย่างเชื่องช้า “อ่องผุตุ่นซ้ายผู้นี้กล้าหาญชำนานทรบ ทหารสามพันนาย
ที่ลอบโจมตีเมืองสุยจึงถุนนั้นก็อยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา แต่เดิมสั่งให้ทหาร
เหล่านั้นเป็นแนวหน้านำทัพมาเปิดเส้นทางก่อน ทัพใหญ่มีน่านจะตามไป คิด

ไม่ถึงว่าตัวเขากลับเปลี่ยนเส้นทางบุกมาด้านหวงฉวน ซ้ายข้างทั้งทหารสามพัน นายที่ไม่ทราบเรื่องไว้ที่เมืองสุยจึงถูกลงโทษเป็นทาส ยามนี้เขาลี้ภัยแล้ว อ่อง ผุตุ่นช่วยคนใหม่เป็นน้องชายต่างมารดาของราชันคนก่อน ได้ยื่นสายสืบ รายงานว่าแต่เดิมก็มีได้เป็นมิตรต่อกันเท่าใดนัก ยามนี้เลยรีบออกคำสั่งให้ ถอยทัพ”

ในขบวนทหารกู่คูมิได้เห็นธงศึกสิครามเข้มที่เคยมีอีก หน้าขบวนทหาร แต่ละชุดล้วนมีผ้าราวมืดดำขาวโบกสะบัดอยู่

“นั่นก็คืออ่องผุตุ่นช่วยคนใหม่” ผู้ชี้ไปทางชายหนุ่มคนหนึ่งที่ได้รับการ อารักขาอย่างดีทำยกกองทัพกู่คู่ รูปลักษณะของบุรุษผู้นั้นถูกเงาของธงไว้้อาลัย ปกปิด เห็นได้ไม่ชัดเจน ที่สะดุดตาคือศีรษะผมทองที่ถูกนำไปมัดเข้ากับหลัง อานม้าสะบัดแกว่งไปตามฝีเท้าม้าที่ย่ำเหยียบหิมะ

ให้ชื่อขมวดคิ้วเล็กน้อย บังคับม้าวิ่งไปเร็วขึ้น ยามนี้ทหารกู่คู่เคลื่อน ทัพไปถึงปากทางออกเทือกเขาแล้ว พอจะเห็นพื้นที่ปกคลุมด้วยหิมะหนาเป็น บริเวณกว้างด้านล่างได้เลือนราง เมื่อครั้นลี้ภัยผ่านปากทางลง ลมระลอกใหญ่ ก็โหมพัดมาพร้อมละอองหิมะ ธงไว้้อาลัยสะบัดขึ้นฟ้าเสียงพื๊พพื๊ วนาที่นั่น บุรุษผู้นั้นก็เอียงหน้า มุมมองเผยให้เห็นโครงหน้าคมสัน จมูกโด่ง ให้ชื่อคล้าย ถูกหิมะอุดเลือดลมที่ทรวงอก นางตะลึงงัน นั่นเป็นรูปโฉมที่นางเห็นมาเป็น ลิบปี ไม่มีทางจำผิดแน่

“จ้วอิง...” นางพืมฟ้าออกมา

ชายผู้นั้นคล้ายได้ยินเสียงของให้ชื่อ เขาหันหน้ามา โบทหน้าประดับด้วย รอยยิ้มทำทนายก่อนจะกระดิกนิ้วเรียกอีกครา สันจมูกโด่ง แหวดตาลึกล้ำ คิ้ว เข้มหนา โฉมหน้าและรูปร่างเหมือนจ้วอิงทุกกระเบียด จะมีก็แต่ดวงตาคู่นั้น ที่เป็นสีฟ้าสว่าง หนุ่มตาฟ้าถอดหมวกรบออก สยายผมทองสว่างให้ประจักษ์ แก่สายตาก่อนจะออกคำสั่งเสียงดังสนั่นด้วยภาษาต่างถิ่น ทหารกู่คู่ขานรับ พร้อมกัน ทันใดนั้นก็พากันยกเส้าขึ้นฟาดม้า เคลื่อนทัพลงเขาไปอย่างรวดเร็ว ทัพทหารหลายชุดที่พุ่งออกจากเทือกเขาก่อนก็ตั้งขบวนช่วยชาวอยู่บนลานหิมะ

ดักปากทางของเทือกเขาเอาไว้เพื่อโอบค้อมกัน ขณะที่คนที่เหลือก็ตะบึงไปทางเหนืออย่างไร้กังวล หลังทหารทุกคนออกจากเทือกเขามาได้แล้ว กองทัพหลายชุดที่เดิมแบ่งเป็นสองฝั่งเพื่อค้อมกันก็รีบเปลี่ยนรูปแบบทัพเป็นเข้ามารวมกับทัพหลัก คนม้าหลายพันควบตะบึงทำละอองหิมะลอยฟุ้ง ก่อนใช้ความเร็วสูงสุดจนหายไปทางขอบฟ้าทิศเหนือ

“นั่นก็คือหงเย่าหยวน”

ผู้เฒ่าตั้งบังเหียนม้าให้หยุด ใช้ด้ามเส้ในมือวาดวงกลมบนอากาศ ให้ผืนหิมะทางตอนเหนือของหุบเขาอยู่ภายในวงกลม

หงเย่าหยวนยามฤดูหนาวมีหิมะหนาแน่น ฤดูร้อนเป็นพื้นที่แห้งแล้งไม่เคยมีดอกหงเย่าบานสักดอก

สาเหตุที่ได้ชื่อนี้ก็เพราะองค์หญิงหงเย่าเคยเสด็จมาเยือน เดิมนางเป็นเพียงหญิงเชื้อพระวงศ์และเป็นน้องสาวต่างมารดาของฮ่องช้วนู่เฟิงอี่ผู้ซึ่งนำทัพก่อกบฏ นางถูกส่งไปแต่งงานผูกมิตรกับแคว้นกู่คู่มื่อนานมาแล้ว อายุได้สามสิบสองปีก็ถูกส่งต่อให้แต่งงานกับองค์ราชันถึงสามคน มีอำนาจอยู่มึนอัย

สิบสี่ปีก่อนตอนฉู่เฟิงอี่พ่ายทัพหลบหนีมาทิศเหนือ ผ่านด่านหวงฉวนเข้ามาในเขตแดนของกู่คู่อ องค์หญิงหงเย่าก็ส่งทหารมาต้อนรับ ยามนั้นฮ่องเต้ส่วตี้ยังไม่ได้ขึ้นครองบัลลังก์นำทัพไล่ตามมายังสถานที่แห่งนี้ สู้รบกันถึงสี่วันห้าคืน ลังหารศัตรูไปห้าหมื่นกว่านาย ทัพภักฏสูญสิ้นไม่เหลือ ทัพกู่คู่อเองก็เสียหายหนัก ซูหมิงหนึ่งในหกขุนพลปีกนกเด็ดยุทธศาสตร์ของฉู่เฟิงอี่มาได้ ขณะที่องค์หญิงหงเย่าก็ถูกคนม้าย่าเหยียบสิ้นชีพในหมู่ทหาร หลังสิ้นชีพนี้ ผืนดินยี่สิบสี่มีหิมะดินโคลนปะปนโลหิต ผสมผสานระหว่างสีแดงดำ ปีต่อมาในสภาพอากาศที่อบอุ่นผิดปกติ ผืนดินหงเย่ากลับมีหญ้าเขียวขึ้นหรือมแทรกซึม ปศุสัตว์ไม่กัดกิน ผู้เฒ่าเรียกมันว่าหญ้ากินศพ

เหตุการณ์ในปีนั้นคล้ายคลึงโศกที่แพร่กระจายออกไปอย่างไร้เมตรี เหล่าอักษรที่ขุนนางชำระประวัติศาสตร์ร่างขึ้นอย่างเรียบง่ายกลับหมายถึงชีวิตคนนับพันนับหมื่น

“ทุกปีในเทศกาลชิงหมิง บนผืนดินหงเย่ากว้างยี่สิบสี่นี้จะเต็มไปด้วยสตรีและเด็กที่มาราบไหว้ผู้ตาย” ผู้เฒ่าเฒ่าไปพักหนึ่งก่อนจะเอ่ยต่อ “สิบสี่ปีแล้ว สตรีที่มาก็ชราแล้ว เด็กที่เคยมาก็เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว โลกใบนี้ควรถึงกาลสงบสุขได้แล้ว”

ยามกลับถึงค่ายทหารก็ไม่มีเด็กเจียมมานวิ่งเล่นกันให้เห็นอีกเลย
แม้แต่คนเดียว

คืนวันนั้นชาวเจียมมานในค่ายทหารไม่เห็นสหายร่วมเผ่าของตนเข้ามาเสียที หลังจากนั้นก็สังเกตเห็นว่าทัพใหญ่ขึ้นเขามาแล้ว พวกเขาวิ่งรูงันอย่างวิตกและในท้ายที่สุดก็สิ้นชีพลงจนหมด ทว่าต่อให้ไม่วิ่งหนีตาย พวกเขาก็ไร้ซึ่งทางรอดอยู่ดี

“จะปล่อยให้พวกเขาออกไปป่าประกาศไม่ได้ว่าพวกเราเห็นคนตายแล้วไม่คิดช่วยเหลือ”

ใบหน้าดำคล้ำของผู้เฒ่าเฒ่ายังคงมองสีหน้ามึนออกเช่นเคย